

Suriye politikasında gelinen evre

Suriye yönetimi şimdilerde, Rakka ve Halep'in küçük bir kısmı hariç, bütün büyük şehirleri kontrol edebiliyor. Buna karşılık, ne Esad'ın ne de cihatçı örgütlerin Suriye sahrasını kontrol ettiğinden sürecin ılımlı geçtiğinden tam olarak bahsedilemez. Bölgesel olarak dengelerin yitirildiği

ortadadır. Bu dengenin tutturulması uzun bir sürecin ürünü olarak kendini gösterecektir.

Durum böyle olunca, ABD de, Suriye yönetimi kontrolünde olmayan bölgenin kendi paralı askerlerine düştüğünü ileri sürmektedir.

📌 Sayfa 08

Geçmişleri gelecekleri "Külliye" n yalan

2015'e Erdoğan'ın "Kampüs değil Külliye" söylemiyle hızlı bir giriş yaptık. Bu girişle ve AKP'nin 13. yılına giren iktidar olma süreci ile beraber, hemen hemen hiç gündemden düşmeyen "Muhafazakarlaşıyor muyuz?" sorusu yine açığa çıktı; mesele çokça değerlendirildiği üzere muhafazakarlaşmaya

karşı demokratikleşme, "şeriat"a karşı "laik" bir Türkiye şeklinde tartışıldı- tartışılıyor. Toplumsal kutupsallaşmanın bu mesele ile beraber had safhaya ulaştığı ve AKP nezdinde egemenlerin de bu anlamda zaten özel bir çaba sarf ortadadır.

📌 Sayfa 09

özgür gelecek

Haftalık

Pêşeroja Azad

Sayı: 22

www.ozgurgelecek.net

Fiyat: 1 TL

15-21 Ocak 2015

Özgür Gelecek'ten

Je Suis Charlie!

Ve 2015 katliamlarla devam ediyor... 7 Ocak günü Fransa'da öldürülen 12 karikatüristin ardından çokça yazıldı, çizildi. Hatta gazetemizin hazırlığı aşamasında birçok ülke "lideri" bir araya geldi, Fransa'da Charlie Hebdo katliamı için düzenlenen yürüyüşe katıldı! A. Davutoğlu'nun da ön saflarda yer kapma yarışına girdiği yürüyüşün ardından TC'nin katlettiği Hrant'ı, Metin Göktepelere hatırlatmak gerekiyor elbette. Hem de her dilden "Je Suis Charlie" diyerek...

Fransa'da katliam demişken bundan 2 yıl önce Paris'te katledilen üç özgürlük savaşçısı kadını da unutmadık! Bir katliam devleti olarak TC'nin katili olduğu Berkin'den Ümit'e öldürülen çocuklara, transfobinin kurbanı olan Mehmet Zengin'e ve dünyadaki gelişmelere ilişkin hazırladığımız yazılara gazetemiz sayfalarından ulaşabilirsiniz. Son olarak yeniden ve hep: "Je Suis Charlie!"

Gerçeğin cehennemine

Paris'te Charlie Hebdo'ya, Nijerya'da Baga halkına, Kobanê başta olmak üzere Irak ve Suriye'de halklara dönük katliam ve soykırım girişimlerinde bulunan şeriatçı/tekrurcu örgütler, emperyalist-kapitalist sistemin bir gerçeğidir.

Bu gerçeğin, yaşamı cehenneme çevirdiğini bu kez kapitalizmin göbeği olan Paris'te görmüş olduk ve bu saldırı emperyalist-kapitalist sistemin de köşeye sıkışmasına neden oldu. Bu durumdan bile İslamofobi yaratarak, göçmenlere karşı ırkçı saldırıları artırmaya çalışan egemenler, yarattıkları bu cehennemde yanacaklar. Charlie Hebdo'nun kalemi, Baga halkının ahı, Kobanê'nin direniş silahı hep tepelerinde olacak!

Emekçinin Gündemi

Mücadeleyi örgütlemeye hazırlanalım

📌 Sayfa 05

Pusulâ

Militan kişiliğin simgesi: Armenak...

📌 Sayfa 11

Göğün Yarısı

"Bir küçük Eylül meselesi..."*

📌 Sayfa 07

Gündem

Gerçeğin cehennemine "hoşgeldiniz"

📌 Sayfa 03

HOŞGELDİNİZ!

Zet Farma direnişinde, kararlılık üst boyutta!

📌 Sayfa 5

Boyacı çırağı Ümit ve "iç güvenliğimiz"!

📌 Sayfa 6

Charlie Hebdo, gerçeklerden beslenir!

📌 Sayfa 10

Güçlenmeye çalışırken zayıflamak! Korkarken "AK"lamak!

📌 Sayfa 13

İztuzu'da mücadele kazandı

29 Aralık'tan itibaren nöbet tutan bölge halkı ve çevreciler mahkemenin son tedbir kararının ardından plajlarının kurtulduğunu belirterek çadır nöbetini sonlandırdılar.

Muğla ilinin Ortaca ilçesine bağlı dünyaca ünlü İztuzu plajı özelleştirilerek 11 Haziran 2014 tarihinde Dalyan Çevre Geliştirme Turizm İnşaat Emlak ve Otel A.Ş. (DALÇEV)'e verildi.

AKP Ortaca Belediye Başkan Adayı Ramazan Oruç'un da şirketin ortaklarından biri olması çarkın nasıl döndüğünün göstergesidir. AKP ve yandaşları için artık her yer rant kapısıdır. Halkın ve turistlerin yoğun olarak ilgi gösterdiği İztuzu plajının ihale yoluyla belediyenin elinden alınıp özelleştirilmesi AKP'nin bu zamana kadarki politikalarının devamıdır. Halkın yaşam alanlarına bu denli saldırması ve rant kapısı olarak görmesi yeni değildir. Biz bunu Gezi, Validebağ, vb. birçok yerde gördük.

Önceden Belediye'nin elinde olan İztuzu plajı yapılan ihaleyle Belediye'den alınarak DALÇEV'e verildi.

Trajikomik bir "yargı" süreciydi İztuzu'da

Bunun üzerine Ortaca Belediyesi, işletmenin geri verilmesi ve ihalenin iptali için Muğla 1. İdare Mahkemesi'nde iki dava açtı. Mahkeme 23 Haziran'da oybirliğiyle ihalenin yürütmesinin durdurulmasına karar verirken aynı mahkeme itirazlar üzerine aldığı ikinci bir kararla durdurma kararını 29 Eylül'de kaldırdı. Daha sonralarda Belediye'nin Valilik aleyhinde Muğla 2. İdare Mahkemesi'nde açtığı ve 27 Kasım'da görülen davada yeni bir karar verilinceye kadar dava konusu işlemin yürütmesinin dur-

durulmasına karar verildi. Aynı mahkeme 22 Aralık'ta verdiği yeni kararlar yürütmenin durdurulması talebinin reddine karar verdi. Kısacası "Çocuk oyuncucağına" dönen bir yargı süreci yaşandı.

DALÇEV'in tesisleri devralmasının ardından bölgeye jandarma geldi. Halkın tepkisinden korkan devlet yoğun bir önlem aldı. Plajın özelleştirmesine karşı olan ve yaşama alanlarını korumak için bölge halkı ve çevreciler çadırlar kurarak nöbet tutmaya başladı. Halktan korkanlar her zaman olduğu gibi yine devletin kolluk kuvvetlerini devreye sokarak kendilerini koruma altına aldı.

Bir gün hava da paralı hale getirilmek istenirse şaşırmayız

Sıcak ve bunaltıcı havadan kurtulmak, yorgunluğunu atmak, biraz da eğlenmek için plaja giden halka "Paran yoksa denize giremezsin" diyerek en ufak bir ihtiyacına bile rant kapısı gözüyle bakıyorlar. Her şeyin para olduğu bu devirde yakında havanın da parayla alınmasına şaşırılmamak gerekir.

Şunu da belirtmek gerekiyor ki sadece plajı özelleştirmiş olmayacak, aynı zamanda Caretta Caretta kaplumbağaların yumurtalarını bıraktığı bir yer olmasından dolayı onlar da zarar görecekler. Caretta

carettalar nesli tükenmekte olan bir tür olmalarından dolayı yumurtlama dönemleri büyük önem arz etmektedir. Hem hayvanların hem insanların yaşam alanlarına saldıran sistemin tek düşündüğü şey vardır o da para. Buna en iyi örnek Çevre ve Şehircilik Bakanı İdris Güllüce'nin yaptığı açıklamalardır. Güllüce, ihalede usulsüzlük olduğunu yalanlarken şunu belirtmeyi ihmal etmedi: "Orada eylem yaparak illa belediyeye verilsin açık ihale yapılmasını diyorlarsa ben buna evet demem. İhale hukukuna göre 1 lira fazla veren alır." (8 Ocak Perşembe, Ntv)

Bakanın yaptığı bu açıklama bize Nasreddin Hoca'nın sözünü hatırlattı. Parayı veren düdüğü çalar ya da şöyle söyleyelim "parayı veren istediği yeri alır, rant kapısı yapar" ve daha sonra "Sadece parayı veren plaja girebilir." Halkın elinden alınarak orayı rant kapısı haline getirenler halka "Paran yoksa denize girme" diyecek kadar aymazdılar. Bakanın sözlerinden anlaşıldığı gibi onlar için halkın ne istediğinin hiçbir önemi yok, onlar için önemli olan sistem ve bu sistemin kaymağını yiyenlerdir. Onlar için 1 lira fazla veren her şeyi alabilir ama "her şeyi!"

En ufak bir yaşam

veya eğlence alanlarımıza dahi "para" gözüyle bakan bu sistemin ve sistemin şu anki devamcısı hükümetin oyunlarını bozmalıyız. Örülen direnişler her daim bu kan emicilere verilecek en güzel cevap olmuştur. Bugün o cevap İztuzu'da verilen mücadelede yerini buldu.

İztuzu kazandı

29 Aralık'tan itibaren nöbet tutan bölge halkı ve çevreciler mahkemenin son tedbir kararının ardından plajlarının kurtulduğunu belirterek çadır nöbetini sonlandırdılar. DALÇEV şirketinin artık İztuzu kumsalına girişinin engellediğini ve aynı zamanda mahkemeden nihai kararı beklediklerini söylediler.

Aksi bir karar çıkması halinde ise eylemlerine kaldıkları yerden devam edeceklerini belirttiler. Bu da sistemin çarkına sokulmuş bir çomak olur. Günlendir verilen mücadelede kazanımla sonuçlandı. Muğla/Ortaca'da bulunan Dalyan İztuzu sahilinin, deniz kaplumbağalarının üreme alanı ve canlılar için de önemli olması dolayısıyla herhangi bir özelleştirme, işletme yapılmaması için İztuzu'nu Kurtarma Platformu tarafından başlatılan 10 günlük nöbet sonlandırıldı.

Sözde üretim, gerçekte yok ediliş

Dicle Nehri doğanın insanlara bir hediyesidir, Amed halkının kalbidir. Dicle, tarih boyunca bölgeye can verdi, vermeye de devam ediyor. Bölgenin stratejik önemi dolayısıyla kayda değer bir kültürel peyzaj oluşmuş durumdadır. Dahası bölgedeki insan yaşamı için de çok uygun bir yapıya sahiptir. Dicle, çevresindeki vadilerdeki doğal yumuşak kaya oymaya ve dolayısıyla bölgede yaşayanların evlerini yamaçlarına kurma-

sına olanak vermiştir. Geçmişten günümüze kadar nasıl ki devlet Kürtleri yok etmek için uğraşmışsa, bugün de bunu bizim ciğerlerimizi sökerek yapıyor, çünkü bizim ciğerimiz Dicle'dir.

Dicle Vadisi Projesi Belediye destekli sunulunca başta mantıklı gelmişti ama projeyi detaylı öğrenince iş tamamen değişti. Çünkü proje kapsamında canlı türleri yavaş yavaş kaybolmaya başlıyor, tarihi yapılarımız olan On

Dicle, tarih boyunca bölgeye can verdi, vermeye de devam ediyor. Bölgenin stratejik önemi dolayısıyla kayda değer bir kültürel peyzaj oluşmuş durumdadır.

Gözlü Köprü ve Hevsel Bahçeleri-miz sular altında kalıyor.

Konumuza geniş anlamda bakacak olursak, tüm dünyada ve Türkiye'de de enerji üretim tesislerinin enerji ihtiyacını karşılamak amacıyla yapıldığı dile getirilir. Ancak gerçek bu mudur? Şimdi gelin konumuzu biraz daha özele indirgeyip; Mezopotamya'nın kalbinde bulunan ve tüm canlılara hayat veren Dicle Nehrine, Amed'e gidelim; yapılacak olan enerji üretim tesisi üzerinde biraz konuşalım ve yapım nedenleri üzerinde duralım.

Açık ve kısa bir şekilde nedenleri üzerinde duracak olursak şu şekilde sıralayabiliriz:

* Sözde enerji üretimi adı altında rant sağlamak ve bölgesel konumda bulunan işbirlikçi sayısını artırmaktır.

* Enerji ihtiyacının daha az maliyetle elde edilebileceğini halka empoze edip, bu doğrultuda halkı çeşitli söylemlerle kandırıp yanına çekmek ve biat ettirmektir.

* Başka bir nedenden bahsedecek olursak; buna güvenlik ve asayişin sağlanması diyebiliriz. Çünkü büyük yatırımların yapıldığı yerlerde büyük güvenlik önlemleri alınır ki burada dikkatinizi şuna çekmek istiyorum; güvenlik dediğimiz kısım aslında halkın güvenliği ya da başka bir devlete karşı sağlanacak güvenlik değildir. Buradaki espiro şu; çeşitli siyasi ve politik yapıların olduğu, farklı ideoloji ve görüşlerin hâkim olduğu toplumu ve daha da özele incek olursak insanı sindirme, terk ettirme, ötekileştirme ve kendisine bağlı hale getirerek asimilasyon işlemini sonuna götürme ve başarı kazanma amaçlı yapılan güvenlikten bahsediyoruz.

Dicle Vadisi üzerinde imara açılan yerler; On Gözlü Köprü civarında bazı yerleşme ve işletmelere izin veriliyor. Kırklar Dağı'nın tepesine birçok bina kuruluyor. Hem de Amed tarihi ve kültürü için çok büyük değere sahip olan ve yıllarca Hıristiyanların, Yahudilerin kullandığı yerler imara açıldı. Bu imarlara karşı Amed halkı olarak gerekli cevabı direnişimizle vermemiz gerekiyor. Herkesin hak ettiği şekilde yaşamaya dileğiyle...

(Amed'den bir ÖG okuru)

GERÇEĞİN CEHENNEMİNE HOŞGELDİNİZ!

Fransa'nın başşehri Paris'te mizah dergisi Charlie Hebdo'ya yönelik saldırı ve hemen ardından yaşanan çatışma ve rehin alma olayı hem dünyada hem de Türkiye'de yankısını buldu. Bu saldırıların etkileri önümüzdeki süreçte kendini göstermeye devam edecektir. Ancak hiç kuşku yok ki daha şimdiden bu saldırılar, tıpkı 11 Eylül saldırılarında olduğu gibi, emperyalistler tarafından kendi çıkarları için istedikleri bölgelere müdahalenin meşru gerekçesi olarak propaganda edilecek, "ya bizdensin ya da düşmansın" doktrini yeniden güncellenecektir. Daha şimdiden bu yönlü yorumlar yapılmaya ve başta Kuzey Afrika ve Ortadoğu coğrafyası olmak üzere, sorunlu bölgelere müdahale edilmesi ve istikrarın sağlanması gerektiği dillendirilmeye başlanmıştır. Öte yandan saldırının, başta Avrupa olmak üzere kapitalist emperyalist ülkelerde, Nazi kalıntısı ırkçı faşistler tarafından göçmen karşıtı ve yabancı düşmanı politikalarına malzeme yapılacağı ve ırkçı saldırıları körükleyeceği de öngörülebilir.

Emperyalist kapitalizmin, devrim mücadelesine karşı halk kitlelerini harekete geçirmek için desteklediği İslamcı faşist ideoloji kimi zaman kontrolden çıkmakta ve kendi güvenliklerini de tehdit etmektedir. Emperyalist kapitalist devletler, kendi toprakları dışında, başka ülkelere ve topraklara müdahale etme ve buralardaki çıkarlarını gerçekleştirmelelerinin gayet başarılı ve kullanışlı araçları olan bu İslamcı faşist örgütlenmeleri ve grupları desteklediler ve teşvik ettiler. Örneğin bu emperyalist devletler kendi çıkarları açısından müdahale edilecek bölgelerde, kendi politik çıkarlarına gerekçe olacak ve meşrulaştıracak bir kısım örgütler oluşturdular. Bugün "gerçeğin cehennemi"yle karşılaşan Fransa, ABD ve İngiltere özellikle Irak, Libya ve Suriye merkezli askeri saldırganlıklarını meşrulaştırmak için radikal İslamcı örgütlere aktif destek verdiler. Örneğin bu örgütlenmeler içerisinde Afganistan'da **El Kaide**, Nijerya'da **Boko Haram**, Mali'de **Magrip El Kaide**, Yemen'de **Yemen El Kaide**, Irak-Suriye merkezli **İŞİD** ve **El Nusra** ön plana çıkartılanlardan birkaçı oldu.

Tüm bu gerçekler bilinmiyor değil. Çok uzağa gitmeye gerek yok. Kendisi de bir NATO üyesi olan ve bu anlamıyla atacağı her adımdan emperyalist ağababalarının da haberdar olacağı kesin olan TC devletinin; yanbaşımızdaki Suriye'de cihatçı çeteleri nasıl desteklediği, bu ülkede savaşmak üzere, kapitalist emperyalist ülkeler de dahil olmak üzere binlerce faşist katilin yollandığı ve bu katil sürülerine tırlarla silah ve mühimmat aktarıldığı bir sır değil. Üstelik bu işler öyle gizli kapaklı da yapılmıyor. Son olarak muhalif denilen katiller sürüsünün "eğit-donat" formülü doğrultusunda Suriye'de sahaya sürüleceği açıklandı ve bu yönlü somut adımlar atıldı. TC devleti bizzat kendisi bu katil sürülerini kamp-larda eğitecek!

Ama işte bizzat emperyalist kapitalist devletler ve onların uşak devletleri tarafından kullanılan, eğitilen ve donatılan bu katiller dönüp dolaşıp, efendilerine yönelmektedirler. Buradaki problem şudur. Bu katiller sürüsü emperyalist kapitalist sisteme yönelmek yerine, sıradan halka, ilericiye demokratlara yönelmektedir. Onlar açısından bir ayırım yoktur. Tıpkı emperyalist kapitalist ideolojilerin vaaz ettiği "düşman hukuku" çerçevesinde, "ya bizdensin ya da kafır" olarak davranmaktadırlar. Saldırılarında kriter budur. Hal böyle olunca olan yine halka, ilericiye olmakta emperyalist ağababalarına bir şey olmamaktadır.

Emperyalist kapitalistlerin ve onların yerli uşaklarının kendi çıkarları için İslam dinini kullanmaları, beraberinde buna karşı bir reaksiyonun ortaya çıkmasına neden olmaktadır. **Bu reaksiyonu besleyen ise sömürü ve yoksulluk kısacası sınıfsal eşitsizlikler olmaktadır.** Ancak ortaya çıkan bu karşı tepkinin doğru temelde yükselmemesi, hedefin de doğru olmamasına yol açmaktadır. Sınıflar dünyasının çelişkileri ve ortaya çıkardığı olumsuz sonuçlar ancak sınıf mücadelesiyle ortadan kaldırılabilir.

İslamiyet savaştı/cihadist bir dindir

Kabul etmek gerekir ki bir din olarak İslamiyet, ileriye sürdüğü doktrin açısından ele alındığında, hakim sınıflar için kendi çıkarları açısından başarıyla kullanabilmelerine olanak sunan bir dindir. İslam peygamberi Muhammed, silah kullanan ve bizzat savaşan tek peygamberdir. İslam dini savaştı bir dindir. Arap kabilelerinin ilkel toplumdan devlete sıçramasının ideolojisini oluşturur. Bu anlamıyla ilk ortaya çıkışı ve kabile toplumundan devlete sıçramanın aracı olarak **devrimci** bir özellik taşır.

Ne var ki her sınıflı toplumda olduğu gibi, devlet ortaya çıkıp, hakim sınıflar iktidarlarını kurduğunda gericileşmiştir. Din onların elinde, iktidarlarını sürdürmelerinin ve yayılmacılığın başarılı bir gerekçesi olarak kullanılmıştır. Yoksul halk kitlelerinin ise bu dünyada bulamadığı huzuru, gideremediği yoksulluğunu, dindiremediği açlığını, "öbür dünya"da aramanın ve düşlemenin ve bu nedenle bu dünyada çektiği acıların hafiflemesinin aracı olmuştur.

Bu anlamıyla diğer tüm dinler gibi İslam dini de hakim sınıfların elinde kendi çıkarları açısından kullanılmaya açıktır. Kuşkusuz tarihte Hıristiyanlığın Haçlı Seferleri gibi ve günümüzde Siyonizmin Museviliği kullanması ve din adına kendi çıkarlarını hayata geçirmeleri gibi gerçekler orta yerde dururken, İslamiyet de bu olgudan bağımsız değildir.

Devlette devamlılık esastır, ikiyüzlülük de!

Saldırı Türkiye'de bildik söylemlerle karşılandı ve başta bizzat İslamcı faşist katilleri destekleyen, "kindar ve dindar

nesil yetiştirme" hedefinde olan R. T. Erdoğan olmak üzere TC tarafından "şiddetle" kınandı. Yine "İslam'ın hoşgörü dini olduğu" vaaz edildi. Ancak tüm bu açıklamalara rağmen, Türk hakim sınıfları bu "İslamcı" katilleri desteklemektedir. Her şey bir yana fikriyat olarak aynı zihniyettendirler. Bütün açıklamalarında değindikleri "ama", "fakat" sıfatları, katliamı meşrulaştırma girişimleridir. TC'nin katliama yaklaşımın ikiyüzlü olduğunun en iyi göstergesi bu katliamla birçok açıdan benzer olan Sivas/Madımak katliamıdır. Sorumlular doğru dürüst yargılanmamış, göstermelik birkaç yargılama yapılmıştır. Ancak bununla yetinilmemiş, katliam yerinin uzunca bir süre kebağcı olarak kullanılması görmezden gelinmiştir. Ve dava zaman aşımından düşürülmüştür. AKP'nin bu gelişmeye tavrı ise "hayırlı olsun" olmuştur!

Türk hakim sınıfları bu türden İslamcı katilleri kınayamazlar. Çünkü onları "yeni Türkiye"lerinin vurucu gücü olarak hem dışarıda Suriye gibi ülkelerde dış politika enstrümanı olarak hem de Türkiye'de halka karşı vurucu güç olarak kullanmaktadır. Sokaklara çıkan her türden muhalif ilerici güce "Allahu ekber" diye saldıran ve son olarak Cizre'de görüldüğü gibi Hüda-Par adı altında Kürt halk hareketini tasfiye planının ürünü olarak desteklenip kollanan, bu faşist örgütlenmelerdir. Çok uzağa gitmeye gerek yok! Eli kanlı, katliamcılar örgütü olduğu son derece net olan, kafa kesen, insan kalbi yiyenler "kahraman" savaşçılar olarak meşrulaştırılmaktadır. "23 Nisan Başbakanı"nın "İŞİD terörist bir örgüt değil, öfkeden bir araya gelmiş bir insan topluluğudur" vb. gibi beyanatlarıyla sosyolojik temelli açıklamalar yapıp katliamcı çeteleri fikren ve lojistik olarak destekleyenler, bu türden saldırıların sorumluları arasındadır. Dün "bana sağcılar cinayet işliyor derdirtemezsiniz" cümlesi bugün "İslamcılar cinayet işliyor derdirtemezsiniz"e "onlar İslamiyeti temsil etmiyor" a evrilmiş durumdadır. Böylelikle bizler de bir kez daha işçi sınıfına ve halka yönelik saldırıda "devlette devamlılık esastır" çizgisini tecrübe etmekteyiz.

Bunun yanında tam bir hırsızlık ve

katiller sürüsü olarak hareket eden AKP ve TC devleti, Paris'te gerçekleştirilen saldırıyı tam bir ikiyüzlülükle davranıp, "kamu güvenliği" gerekçesiyle "iç güvenlik reformu" adı altında meclise sevk ettiği düzenlemeyi yasalastırmak için kullanılacaktır. AKP ve onun hırsız ve katil şefi Erdoğan kendi iktidarına yönelik en ufak bir muhalif girişimi bile tehdit olarak gördüğünden, halka karşı faşist saldırganlığı yasalastıracaktır.

Öte yandan bu katliamın güncel olarak, Türk hakim sınıflarının kendisini İslamcı olarak kodlayan klikleri arasında yaşanan dalaşa uzun vadeli etkileri olacaktır. Fransa'daki bu katliamın dünya çapında "dinler arası diyalog" politikasını yürüten Gülen Cemaati'nin elini güçlendireceği, başta Suriye'de "İslamcı" faşist katil sürülerini destekleyen Erdoğan ve AKP olmak üzere hırsız ve katil şebekesini daha da yalnızlaştıracığı öngörülebilir.

Sonuç olarak meselenin Hıristiyanlık, Musevilik ve İslam olmadığı, bütün dinlerin sınıflı toplum gerçeğinden hareketle hakim sınıfların elinde, kendi iktidarlarını koruma, sömürü ve baskılarını devam ettirmenin ve ezilen sınıfların da bu şartlara başkaldırmamasının başarılı bir aracı olarak kullanıldığını ifade etmekle birlikte; "İslam dünyası" adı verilen coğrafyada, hırsızlıkların, yolsuzlukların, katliamların ez cümle sınıflı toplum gerçeğinin bütün olumsuzluklarının neden bu kadar çok yaşandığının da sorgulanması gerekir. Yani mesele sadece emperyalist-kapitalist sömürgecilik ve onun sonuçları açısından değil, özellikle kendine "İslamcı" diyenlerin bu çarkın işlemindeki rollerinin ortaya konulması açısından da incelenmelidir.

Devrimciler açısından ise soruna aydınlanmacı bir bakışla yaklaşılmadan, örneğin Türkiye koşullarında kendisini Sünni İslam olarak tanımlayan, az ya da çok bu dinin gereklerini yaşamında yerine getirmeye çalışan işçi sınıfı ve halkımızı kazanmadan demokratik devrimin gerçekleştirilmesinin imkansız olduğunun bilincine hareket etmek gerekir. "Zamanın ruhu" bize hangi kitlelere yönelmemiz ve onlar arasında çalışmamız gerektiğini göstermektedir. Zor olan yol devrimci çalışmadır.

Batman'da işçiler eylemde!

H. Merkezi: Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı'nın (TPAO) TPIC'den hizmet alımını durduracağını açıklamasını üzerine, işsiz kalma tehlikesi ile karşı karşıya kalan işçiler Batman'da eylem yaptı.

Petrol-İş Genel Başkanı **Mustafa Öztaşkın**, HDP Batman Milletvekili **Ayla Akat Ata**, Batman Belediye Başkan Yardımcısı **Gülistan Akel**'in de katıldığı eylemde, "TPIC işçilerine dokunma! Kadrolu, güvenceli, statüli çalışma yaşamı istiyoruz" yazılı pankart açan işçiler, "İşçiler ölüyor, sermaye büyüyor", "Soma, Ermenek, Zonguldak, Yatağan emekçilerine bin selam" yazılı dövizler taşıdı.

Eylemde konuşan Mustafa Öztaşkın, konuşmasında egemenlerin esas derdinin TPAO'yu özelleştirmek olduğunu belirterek "TPAO'nun kuruluş kanunu değiştirilmesi için yasa tasarısı hazırlanıyor. TPAO sadece üretim odaklı bir şirket haline dönüştürülüp, diğer sondaj faaliyetleri ve ağır nakliyat dahil bütün bu işleri yeni kurdukları ve adına 'servis şirketi' dedikleri yeni taşeron şirket aracılığıyla yapmak istiyorlar. Yeni bir taşeron sistemi getirmek istiyorlar. Sözleşmenin yenilenmemesi ve iş akitlerinin feshedilmesinin önemli nedenlerinden biri budur" dedi.

Ne olmuştu?

TPAO, 31 Aralık'ta, petrol fiyatlarının düştüğü gerekçesiyle Güneydoğu ve Doğu Anadolu'daki petrol sondaj sahalarında artık TPIC'den hizmet almayacağını, TPIC işçilerinin iş akdinin feshedildiğini duyurmuş; işçilerin kuleleri terk etmeme eylemi başlatması üzerine geri adım atmıştı.

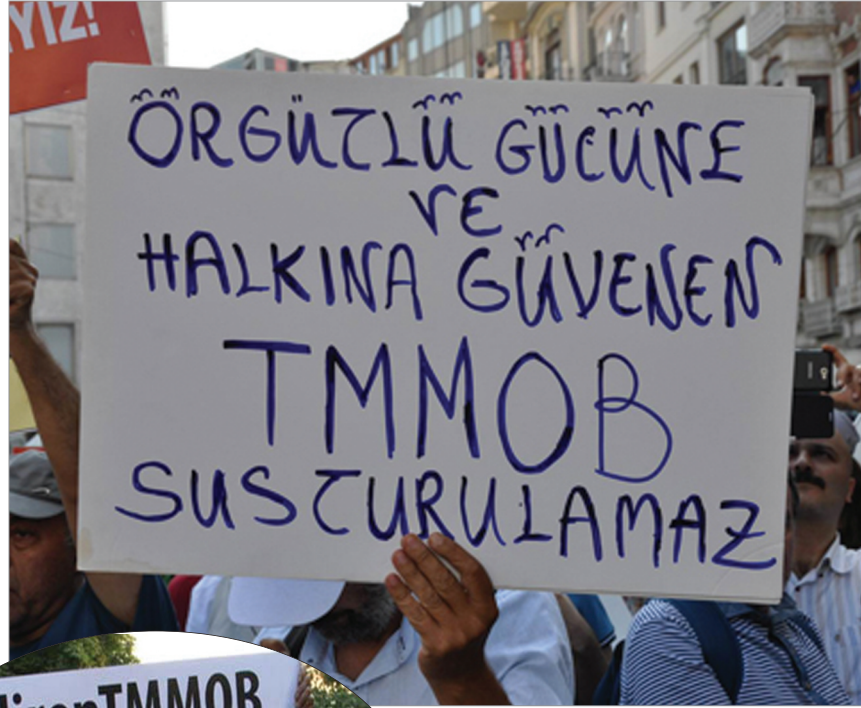
TPAO ve TPIC yönetimleri ile Petrol-İş arasında imzalanan protokolle, işçilere 6 ay daha asgari ücret tutarında maaş ödeneceği açıklanmıştı.

"Güvenceli iş, güvenceli gelecek!"

İstanbul: BES İstanbul Şubeleri, 5 Ocak günü TÜİK İstanbul Bölge Müdürlüğü önünde TÜİK'te çalışan 4/C'lilerin durumuna dikkat çekmek için basın açıklaması gerçekleştirdi.

BES 2 No'lu Şube Sekreteri **Mehmet Emin Bişirici** tarafından okunan açıklamada, TÜİK çalışanı 4/C'lilerin, 5 Ocak 2015 tarihi itibarı ile, 11 ay 28 gün olan sözleşmeyi imzalayarak iş başı yaptıkları belirtilerek; "Bizler devletin asli ve sürekli çalışanı olan emekçileriz. Hükümetin ve idarenin iddia ettiği gibi geçici değiliz" denildi. Bişirici, 2 Nolu Bakanlar Kurulu kararıyla 1972 yılında yürürlüğe giren kamuda geçici personel istihdamının TÜİK'te başladığını ifade ederek yaklaşık 50 bin 4/C'li emekçinin kölelik koşullarında güvencesiz yaşam mücadelesi verdiğini kaydetti.

"Torba Yasa" silahı, TMMOB'a nişan aldı!

12 yıllık iktidarı boyunca çıkardığı "torba yasa"larla mikro düzeyde olan demokratik mekanizmaları bile işlevsizleştiren AKP, şimdi de hedefine **TMMOB**'u aldı. Önümüzdeki günlerde meclis gündemine gelmesi beklenen TMMOB yasası ile birlikte; TMMOB'un hem "kamu yararına kuruluş" olma niteliği hem de yetkileri elinden alınmak isteniyor.

Konu ile ilgili tartışmaya ve yasanın teknik detayına geçmeden önce; AKP'nin ülke içi ve uluslararası siyaset arenasında, adeta tekeri çamura sapladığı ve dört bir yana (eski "paralelci" yol arkadaşlarına bile) saldırdığı bir dönemde neden böylesi bir yasa değişikliğini kurguladığına bakmak gerekli. Bu anlamda göze ilk batan noktayı ise, Gezi İsyanı sürecinde belirginleşen toplumsal hareketlilik ve TMMOB'un burada kapladığı alan oluşturmaktadır.

Gezi İsyanı süreci ile birlikte kent ve yaşam alanlarına yönelik devlet kökenli saldırıların toplumsal muhalefetteki ağırlığının artmasıyla, toplumsal mücadelede daha da belirginleşen TMMOB'un; özellikle kentsel dönüşüm gibi bütünlüklü rant ve sömürü politikaları karşısında geliştirdiği pratikler, AKP'nin bu yöneliminde temeldir. Gezi İsyanı'nın hemen ardından da, 2013'ün Temmuz ayı içerisinde AKP; TMMOB'u mali denetime alma, yetkisizleştirme, miting meydanlarından hedef gösterme gibi pratikler sergileyerek, İmar Kanunu'nun 8. Maddesinde yapılan değişikliklerle birlikte meslek

odalarının vize ve onay yetkisini kaldırmıştı. Şimdiki Torba Yasa'ya eklenen TMMOB Yasası'ndaki değişiklikler paketi ise, bu konseptin devamı niteliğindedir.

Yasa ile TMMOB boşa düşürülüyor

İlk olarak Kanun Hükmünde Kararname (KHK) olarak kurgulanan ancak devamında TMMOB Yasası'nın tamamını kapsayan değişiklik planı ile ilk olarak TMMOB'un "Kamu yararına kuruluş olma" niteliği ortadan kaldırılıyor. Bu madde; TMMOB'un yetkilerini, faaliyetini, işleyiş ve etki alanını biçme çabasının bir ürünüyken, AKP'nin ise emekçi kitlelere yönelik saldırılarının da habercisi aslında. Zira TMMOB; kamu yararına kuruluş olma niteliğinden ötürüdür ki, egemenlerin birçok projesine onay verip-vermeme, uygunsuzluk denetimi yapma yetkisine sahiptir.

Bunun dışında yasa, toplamda 24 yasada değişiklik öngörüyor. Kısaca özetlemek gerekirse; iş güvenliği ve işçi sağlığı alanında, işçilerin çalışma güvencelerini kaldırarak taşeronlaşmayı teşvik edecek, yasal yükümlülüklerini yerine getirmeyecek işçi ölümlerine sebep olan iş yerlerinin cezalarını affedecek, patronların çalışanlarını tazminatsız işten atmasını kolaylaştıracak, iş güvenliği uzmanı mimar ve mühendislerin iş yerine karşı bağımsız olma ilkesini yok edecek.

Yapı denetim alanında; bazı özel projeler denetim kapsamından çıkacak, yapı denetim kuruluşlarının yapısını değiştirerek yıkım, riskli alan tespiti, her türlü proje, yapı denetimi ve hatta Teknik Müşavirlik Kuruluşu'yla meslek alanında tekelleşme yaratacak, mimar, mühendis ve şehir plancılarına ve işsizliğe terk edecek.

Gezi İsyanı süreci ile birlikte kent ve yaşam alanlarına yönelik devlet kökenli saldırıların toplumsal muhalefetteki ağırlığının artmasıyla, toplumsal mücadelede daha da belirginleşen TMMOB'un; özellikle kentsel dönüşüm gibi bütünlüklü rant ve sömürü politikaları karşısında geliştirdiği pratikler, AKP'nin bu yöneliminde temeldir.

Yapılaşma ve meslek hakları alanında mimarların; mühendislerin ve plancıların telif haklarını tamamen ortadan kaldıracak, mühendislik projeleri olmadan yapı ruhsatı düzenlenmesinin önünü açacak, mimari proje ve diğer mühendislik projeleri olmaksızın ve ruhsat düzenlenmeden tadilat yapılabilmesinin, iskân düzenlenebilmesinin önünü açacak. Görevleri mimar ve mühendislere yardımcı olmak olan doğru istihdam projeleri ile mimar ve mühendislerin gözetiminde çalışacak tekniker ve teknisyenlere mimarlık-mühendislik yetkisi tanınacak.

Bu yolla birden çok sektöre ucuz iş gücü sağlayarak tekniker ve teknisyenlerin altından kalkamayacakları sorumluluklarla, günah keçisine çevrilmesinin yolu açılacak. Mimar ve mühendislerin yükümlülükleri artırılırken müteahhitler sorumluluktan kurtulacak. Küçük ve orta boy müteahhitler rekabet edemez hale getirilecek. Kamu yararına mesleki denetim kaldırılarak yetkisiz ve sahte unvan kullanımının önü açılacak.

Genel hatları ile yasanın teknik değişimi böyleyken, TMMOB'un yetkisizleştirilmesi ile hükümetin hareket alanını genişletme çabası götüğü nettir. Ek olarak belirtilmesi gereken, yasada aktarılabildiğimizden fazlasının olduğu ise bir gerçekliktir.

Çevrenin, doğanın, yaşam alanlarımızın egemenlerin talanına, rant ve yandaşlara peşkeş çekme çabasına karşı TMMOB ise bir kampanya başlatarak kamuoyunu yasaya karşı etkin bir muhalefet örgütlemeye çağırmıştır. Geride bıraktığımız yılın, 1800 işçinin katledildiği, asgari ücrete % 6 zam yapanların milyarlarca saçararak sayılar yaptırıldığı bir yıl olduğu göz önüne alındığında, bu muhalefeti desteklemek gerekmektedir.

Zet Farma direnişinde kararlılık üst boyutta!

İstanbul: Sendikalı oldukları için işten atılan **Zet Farma Lojistik ve Taşımacılık** işçilerinin direnişi devam ediyor. Hacıdıköy Zet Farma Lojistik Deposu'nda devam eden direniş, ikinci ayını geride bıraktı.

Sendikanın işyerinde çoğunluğu sağlamlasına karşın, patronun sendika düşmanı yaklaşımı, devam ediyor. Patron sendikayı engellemek için 12 işçiyi işten atınca, sendikal çalışma hız kazanmış ve çoğunluk sağlanmıştı. Bu durumla baş edemeyeceğini anlayan patron, Öz Taşıma-İş'e yetki vermeye çalışmış ancak bunda başarılı olamamıştır.

Direnişin kararlılığını gören patron şimdilerde yetki kararının gelmesini beklediğini ve geldiği durumda hiçbir itirazda bulunmadan sendikayı kabul edeceğini belirtiyor. Ancak atılan işçileri geri almayacağı da ekliyor. Sendikanın ise ilk ve esas talebi çok açık. "**Sendikal yetki alınsın veya alınmasın; atılan işçiler geri alınca ya kadar direniş devam edecek.**" Biz de direniş yerini ziyaret ederek işçilerle röportaj yaptık.

Ö. G.: *Bize çalışma koşullarınızdan ve direnişinizden bahsedebilir misiniz?*

Ziya Yetik: Direnişten 1,5 ay önce sendikayla bir dizi görüşmemiz oldu. Burada işe başladığımızda, patronun maaşlarımızın katlanacağına ilişkin bir sözü vardı. Ancak buraya girdik gireli, asgari ücretin üstüne çıkmadı. Her şeyden önce içeride aşırı bir baskı var. Mesela üç kişinin yapacağı işi tek kişi yapıyor. Zorunlu mesai dayatması yapıyorlar. Sabah gelişlerimiz sabit ancak çıkış saatlerimiz kesinlikle sabit değil. Akşam evimize gece geç saatlerde gidiyoruz. Hiçbir sosyal yaşantımız yok.

Anayasada 270 saat mesai sınırlaması var. Ancak biz burada 700-800 saat mesai yapıyoruz. Örneğin hastalandığımızda ve işe gelemeyeceğimizi söylediğimizde, bizden savunma alıyorlar. Taleplerimiz olduğunda ise, bu koşullardan başka bir koşul olmadığını ve beğenmeyenin istifa edebileceğini belirtiyorlar bize. Şefler aracılığı ile "işte kapı" diyorlar. Biz de buna karşılık "bizi işten çıkarın, biz de tazminatımızı alıp öyle gidelim" dedik. İşveren "burada tazminat verip kimseyi sevindirmeyeceğim" dedi. Biz de bu

süreçte sendikal olma kararı verdik. Önce iş kolumuzu öğrendik, bu şekilde Nakliyat-İş ile irtibat kurduk ve sendikal olarak örgütlenme çalışmasına başladık. Sonuç olarak işten atılmış olabiliriz ama fabrika içinde örgütlenme olarak iyi bir yol kat ettik. Hemen her arkadaşımız direnişimize destek olmak için buraya bizi ziyarete geliyor. Paydos sırasında ise "**Yaşasın onurlu direnişimiz**" diye slogan atıyorlar.

Fabrika içinde erkekleri kayırıyorlar

Çiğdem Akın: 2006'dan bu yana burada çalışıyorum. İlk çalışmaya başladığımda yevmiye ile çalışıyordum. İlk işe girdiğimde maaş açısından iyi bir durumdan bahsetmek mümkündü. Daha sonra kadroya geçtim. Kadroya alındıktan sonra da iyi maaş alıyordum. Ancak ne zaman fabrika giderek büyümeye başladı ve sermayesini artırdı; bizim maaşlarımızda kesintiler yapılmaya başlandı.

— Bir kadın olarak çalışma koşullarının sizin üzerinizde farklılığı neydi?

— Taşımacılık/nakliyat sektöründe kadın olarak çalışmak çeşitli zorluklar barındırıyor. Örneğin izin alamıyoruz; izin alsak savunma yazdırıyor ve hesap soruyorlar. Elimizi yıkamaya gitsek "Niye yıkıyorsunuz?" ya da "Neden bu kadar fazla sürdü?" diyorlar. Başımızı kaldırsak "Başını işten kaldırma" diyorlar. Yok "Buraya bakma", "Buraya dönme" gibi sözlü baskı ve tacizlere maruz kalıyoruz. Cenazemiz dahi olsa, bize izin vermeden önce savunma yapmamızı istiyorlar. Diyelim izin aldık; burası kırsal bir kesim, araç yok, uzun bir süre yürümen gerekiyor; servisle eve bırakıyorlar.

Okul hizmetlilerinden eylem

H. Merkezi: Bursa'da 460 okul hizmetlisinin, Milli Eğitim Müdürlüğü'nden okullara atılan maillerle gerekçesiz olarak işten çıkarıldı. İşten çıkarılan hizmetliler, 5 Ocak günü Bursa İl Milli Eğitim Müdürlüğü'ne yürüdü.

ONİÇ adlı taşeron firmaya bağlı

Mesela ben Kâğıthane'de oturuyorum ve gece geç saate kadar mesai yapıyoruz; ben gece geç saate Kâğıthane'ye gittiğimde, sanki hiç işten ayrılmamış gibi sabah erken saatte kalkıp işe yetişmeye çalışıyorum. Kadınların bu fabrikada yaşadıklarını saymakla bitiremeyiz.

Sonuç olarak çalışma koşulları nakliye ve taşıma sektörüne göre değişim gösterdiği için kadınların yaşadıkları sorunlar oldukça fazla. Erkeklerin yapması gereken işlerin hepsini, kadınlara yaptırıyorlar. Hatta erkekleri kayırıyorlar dahi diyebiliriz. "Kadın nasıl olsa iş bulamaz. Buradan başka bir yere gidemez" diyerek her türlü işe sürüyorlar. Bu açıdan beni sendikal olmaya iten süreç her şeyden önce bir kadın olmamdır.

— Peki, biraz da içerideki sendikal çalışmaların nasıl yaptığınızı anlatır mısınız?

— Sendikal olduktan sonra huzurum yerine geldi, en azından emeğimizin farkına vardık. Bana ilk sendika teklifi geldiğinde kabul ettim ancak beni sendikal çalışmalara karıştırmayın dedim. Fakat böyle olmadı, kadınlar içinde çalışmaya başladım. Öncesinde oldukça çekingendim ancak ilerleyen süreçte daha aktif bir şekilde çalışmalar devam edince, çekingenliğimi attım. Doğru yerde, doğru kararlar aldık.

500 işçi daha işten atıldı

H. Merkezi: Zonguldak'ın Ereğli ilçesi Kandilli beldesinde faaliyet gösteren HEMA Kömür İşletmesi'nde 500 işçi daha işten atıldı. Diren Emek'in haberine göre, 2006 yılından bu yana yıllık ortalama 200 bin ton kömür üretimi yapan maden ocağında kalan 300 işçinin de, ay sonuna kadar çıkışının verileceği öğrenildi.

HEMA Kömür İşletmesi, torba yasayı gerekçe göstererek patronun çalışamaz duruma geldiğini ileri sürüp işi durdurma kararı almıştı. Belirli aralıklarla 850 işçiyi işten çıkaracağını duyuran HEMA, iki ayrı grup halinde 150 kişiyi işten çıkarmış, son olarak ise yılbaşından hemen sonra 500 işçinin daha toplu çıkışını gerçekleştirmişti.

olarak çalışan hizmetliler, eylemde; kendileriyle 11 ay üzerinden sözleşme yapılmasına rağmen 7 ay ücret ödendiğini, biri kış aylarında olmak üzere yılda iki kere çıkışlarının yapıldığını ve kendilerine sadece temizlik değil başka birçok iş yaptırılarak angarya çalıştırıldıklarını söyledi.

Emekçinin Gündemi

Mücadeleyi örgütlemeye hazırlanalım!

Lenin der ki; "*Politika ekonominin yoğunlaşmış biçimidir*". Kapitalizm, azami kâr (artı-değer) sömürsüne dayanır. Azami kârın asıl kaynağı işgücü sömürsüdür. Maliyetlerin en asgariye çekilmesi kârın önemli kaynaklarından. Varlığını sermayenin kolektif çıkarlarını yasallaştırarak korumak ve meşrulaştırmak için sistemi ayakta tutan iktidar, bunun karşısında gelişebilen her türlü direniş ve mücadeleyi ezmek ve bertaraf etmek için görev almaktadır. Sermayenin çıkarları için işçi sınıfının çıkarları karşısına çıkan devlet olunca, sorun politik alana taşınmış olur. Sermayenin daha fazla kâr etmesi sömürüyü yoğunlaştırması demektir.

Günümüzde sermaye, rekabetin daha çok maliyetleri düşürmeye endeksli aşırı birikimini koşullamış durumda. Bu da işçi sınıfının tarihsel kazanımlarına yönelik saldırıların hedeflenmesini sağlamaktadır. İşçi sınıfının bugün uğradığı saldırıların en başında gelen iş ve çalışma yaşamında güvencesizliğin yaygınlaştırılması, yasallaştırılması, durumu daha iyi anlatmaktadır. Bu nedenle taşeronlaştırma, esnek çalışma vb. çalışma kuralları sermayenin güncel ihtiyaçlarına uygun şekilde düzenlenmiştir.

AKP hükümeti, sermayenin yoğun saldırı yasalarını çıkaran ve uygulamasını en iyi yapan hükümet durumunda. Bu sermayenin birikimini artırırken; işçi sınıfı karşılığında güvencesizlik, katledilme vb'ne (iş cinayetleri) yasal güvence oluşturmaktadır.

Şu ana kadar yaşanan işçi katliamlarında hiçbir gerçek sorumlu, başta patronlar ve bunları koruyan siyasi iktidar temsilcilerinden hiçbiri bugüne kadar cezalandırılmamıştır. Oluşturulan ve cinayetleri önleme adı altında çıkarılan iş güvenliği adı altındaki yasal düzenlemeler de tam bir düzmece, göz boyamadır. Patronun ücret alan bir işçi durumundaki müfettişler bu cinayetlerin sorumlularını açığa çıkarmadı, çıkaramazdı. Ancak bunu odalar, işçileri, sendika temsilcileri vb oluşan bağımsız kurullar sağlayabilir.

AKP'nin hükümette bulunduğu sürece çıkardığı saldırı yasaları karşısında fiili meşru mücadele, bugün olması gereken noktada değildir. Ancak mevcut sendikal hareketin düzeyini aşmış durumda değildir. Fiili meşru mücadeledeki belirginlik, oluşturduğu birikim, belirgin bir hat oluşturmuş durumdadır. Sarı-gerici, işbirlikçi ve sermayenin organik sendikacılık anlayışı tıkanmıştır. Bu nedenle yükselen mücadele, sendikal çizgiyi aşma yönü eğilimi giderek güçlenmektedir. Bir yandan saldırı, bir yandan fiili meşru mücadelenin ortaya çıkardığı çelişki giderek derinleşmektedir. Bu herhangi bir halkadan kopmasının işaretlerini vermektedir. 2014 yılında yaşanan işçi katliamları, 2015 yılına girerken tüm hızıyla sürmektedir. Bu durum işçi sınıfındaki çelişkinin hangi halkadan kopacağını göstermiştir. Çelişki, Gezi İsyanı benzeri yaygın toplumsal mücadele konusu olabileceğine işaret etmiştir. Soma, Torunlar, Ermenek, Zonguldak ve adını saymadığımız, her gün yaşanan cinayetler sonrası işçi sınıfı geleceğinin işaretini Soma'da tüm sendikal baskıya rağmen oluşan tepki ile ortaya koymuştu.

İşçi sınıfının bu kıpırdayan ve işaret edilen alanlarına müdahale edilmesi, oldukça önemlidir. Sınıfın yaşadığı çelişkinin işçi sınıfı mücadelesinde daha ileri aşamaya çıkarılması, her DDSB'linin görevidir. Bugün devrimcilerin sınıfın yaşadığı çelişkiler nedeniyle sınıfla ilişki kurmasının olanakları dünden daha fazladır. Ancak dağınıklık ve sınıf içinde yaşanan uzaklık, mücadelenin birleşik yanını zayıflatmaktadır. Bu nedenle iş cinayetleri ile birleşik mücadele alanı ve yaygın eylemselliğe sebebiyet vermesi bağlamında bu alan sadece sendikal alana terk edilemez, edilmemelidir. Kaldı ki sendikal alandan bu süreç zaten örgütlenecek gerçekliğe sahip değildir.

Ancak DDSB'liler buldukları bütün alanlardan havza, semt, kadın, gençlik vb. alanlarından bu sorunla doğrudan ilişki kurarak sınıfla olan bağı güçlendirmelidir. Sınıf çelişkilerinin patlama alanlarında birleşik mücadeleyi örgütlemeye hazır olmalıyız.

“Sara, Rojbîn, Ronahî; jin jîyan azadî”

H. Merkezi: 9 Ocak 2013'te Paris'te katledilen **Sakine Cansız, Fidan Doğan** ve **Leyla Şaylemez** birçok ilde anıldı.

Amed

Batıkent meydanında biraraya gelen kitle, İstasyon Meydanı'na kadar sloganlar eşliğinde yürüdü. **YDK** ve **Partizan**'ın da katıldığı yürüyüşte “**Jin jîyan azadî**”, “**Biji Berxedana YPJ**” sloganları atıldı. İstasyon Meydanı'na kadar yürüyen kitle burada saygı duruşunun ardından cinayetin faillerinin hala bulunmamış olmasını oturma eylemi ile protesto etti.

Amed Büyükşehir Belediye Eşbaşkanı **Gültan Kışanak** yaptığı konuşma ile, Paris katliamı ve arkasındaki güçleri lanetlediğini belirterek, katliamın arkasındaki güçleri bildiklerini söyledi.

İstanbul

DÖKH ve HDK/HDP Kadın Meclisi'nin çağrısıyla yüzlerce kadın Taksim Tünel'de biraraya gelerek 3 Kürt kadını andı. YDK'nın da aralarında olduğu kadınlar, “**Sakinelerden Arın Mîrkanlara, sınır tanımayan Kader Ortakayalara, sözünüz sözümüz, yolunuz yolumuz olsun**” yazılı pankartlar ile Sakine Cansız, Fidan Doğan, Leyla Şaylemez fotoğraflarının yanı sıra YPG, YPJ flamaları taşıdı.

Taksim Tünel'den Galatasaray Lisesi önüne gerçekleştirilecek yürüyüş kolluk kuvvetlerince engellendi. Engelleme sonucu Tünel'de Kürtçe ve Türkçe açıklamalar yapılarak, katliamın “hesabının sorulacağı” haykırıldı.

Ankara

HDK Ankara Kadın Meclisi üyeleri, DBP il binası önünde bir araya gelerek “**Katilleri biliyoruz hesap soruyoruz**” yazılı pankart açtı. İl binası önünden Sakarya Caddesi'ne doğru yürümek isteyen kadınlar, polis tarafından engellendi. Durumu protesto eden kadınlar bir süre caddeyi trafiğe kapattı ve bir saati aşkın süre bekleyen kadınlar, daha sonra ortak bir kararla ertesi gün Sakarya Caddesi'nde bir araya geleceklerini ve polis engeli nedeniyle yapamadıkları basın açıklamalarını da Sakarya Caddesi'nde yapmayı kararlaştırarak dağıldı. Eyleme **YDK** ve **YDG** de katıldı.

İzmir

Sakine, Leyla ve Fidan için yürüyen kadınlar, Alsancak HDP önünden yürüyüşe başladı. Kadınlar, Sevinç Pastanesi önünde durdu ve burada açıklamayı HDK Kadın Meclisi adına **Canan Kaplan** okudu. Kaplan, 9 Ocak'ta Sakinelere yapılan hain saldırının TC devleti ve katliamı örtbas etmeye çalışan Fransa devletinin kanlı ellerinin olduğunu belirtti. Eylemde **YDK** da katıldı.

Êzîdîler, Şengal'e özerklik için eylem yaptı

H. Merkezi: Şengal'deki IŞİD saldırılarından kaçarak geldikleri Amed'de, Yenişehir Belediyesi Fidanlık alanında kurulan çadırkente yerleştirilen Êzîdîler, Şengal'in özerk olması talebi ile kampta yürüyüş düzenledi.

Êzîdîler adına avukat Xidir Hecî konuşma yaptı. Hecî, “Namusumuzu

korumadan kaçıp gidenlerin Şengal'i savunuyormuş gibi yapmasını istemiyoruz. Biz Şengal'in savunmasını kendi halkı yapsın diyoruz. Şengal'e özerklik verilerek statü tanınması gerekiyor” dedi.

Hecî'nin ardından konuşan Êzîdî kadını Merkes Rızgan Davud ise, IŞİD çeteleri tarafından tutulanların

serbest bırakılması için herkesin sesini yükseltmesini istedi.

Yapılan açıklamanın ardından, jandarma özel harekati kampa gelecek açılan PKK bayraklarının indirilmesini istedi. Kar maskeli ve ellerinde ağır uzun namlulu silahlar ile kampın içinde gezen ekiplere zırhlı araçlar eşlik etti. Bir süre çadır kentte kalan askerler daha sonra kampı terk etti.

Boyacı çırağı Ümit ve “iç güvenliğimiz”!

Şirnex-Cizîre'de devletin HÜDA-PAR'ı devreye sokması ve karanlık oyunlar peşine düşmesi ile başlayan süreç, çocuk katliamı eşliğinde devam ediyor. T. Kürdistanı toprakları hiç de yabancı olmadığı şekilde Kürt çocuklarının kanı ile sulanıyor ve bunun yaratıcısı devlet ve kodamanları “Kürt sorununu çözeceğini” ısrarla belirten demeçlerini sürdürüyor.

Bir çocuk katlediliyor Cizîre sokaklarında... Adı **Ümit Kurt**. Henüz 14'ünde ve boyacı çırağı... Katline sebep, Kürt olmanın suç olduğu bir ülkenin yapay sınırları içerisinde ve de en zorlu ve devletin en düşman belleği bir coğrafyada, Cizîre'de yaşıyor olması! Zordu bu coğrafyada yaşamak! Çünkü bu coğrafyada yaşasan da adın yok, ölsen de... Çünkü bu coğrafyada katledilen, infaz edilen, bombalarla parçalanan, yaşından fazla kurşunla öldürülen, kolu kırılan, asit kuyularına atılan çocukların ismi yok! Çünkü Kürt çocuklarının katli, burada bir devlet “alışkanlığı”! 6, 8, 12, 14... fark etmiyor, hiçbir yaşın değeri kalmıyor burada! En acısı da bu devlet “alışkanlığı”nın toplumda da “alışkanlık” yaratması...

Devletten olmaz evliya...

Ümit Kurt'un katledilmesi, bir tarafın Kürt çocuklarına yönelik devlet politikasının bir göstergesi olması bakımından dikkatle incelenmeli ve lanetlenmelidir. Ancak bu Ümit'in katli, bununla sınırlı değildir. Ümit, Cizîre'ye dönük saldırganlığın ulaştığı boyutun da bir kanıtıdır.

Nur ve Cudi mahallelerini korumak için kazılan hendeklerin kapatılması konusunda, belediye eşbaşkanları ile Cizîre'ye yeni atanan ve Hrant

Dink suikastinin sorumlularından biri olan Trabzon Emniyeti İstihbarat Şube Müdürlüğü Amiri olan Ercan Demir toplantı yapmış ve bu toplantıda keyfi gözaltı ve ev baskınlarının olmayacağı sözünün verilmesi sonrasında belediye ekipleri iş makineleriyle hendekleri kapatmıştı.

Ancak hendeklerin kapatıldığı gün, zırhlı araçlarla mahallelere giren devletin kolluk kuvvetleri, “**Devletten olmaz evliya, sakın sokma avluya**” sözünü doğrulatırcasına zırhlı araçlardan rastgele ateş açarak birçok kişiyi yaraladı. Elektriklerin kesildiği, kolluk kuvvetlerine sınırsız öldürme yetkisinin verildiği bu saldırıda katledildi Ümit.

Kolluk kuvvetleri bu sınırsız yetkilerini Nur Mahallesi'ne dönük saldırılarında da sürdürüyor. Nur Mahallesi'nde stratejik anlamda hakim olan Aşk Tepesi'ne günlerdir yerleşen özel hareket timlerinin, zırhlı araçlardan aynı gün gece saatlerinden sabahın ilk ışıklarına kadar aralıklarla Nur Mahallesi'ne uzun namlulu silahlarla rastgele ateş açması bunun örneğidir.

Şu an Cizîre'de devlet terörü esmekte ve yeni katliamların provası

yapılmaktadır. Demokratik özerklik uygulamalarının ve halkın inisiyatifinin çeşitli mekanizmalarla hayata geçirildiği Cizîre tam da bu yüzden hedeftedir. Her ne kadar bu saldırganlığın faili olan AKP, işi HÜDA-PAR ve Cemaate yıkmaya çalışsa ve “görünmez el” diyerek özellikle Cemaati hedef gösterse de (kuşkusuz bu halk düşmanlarının da payı var), o “görünmez elin” kime ait olduğu açıktır. Cizîre'de süren katliam provasındaki bu “görünmez el”, aynı zamanda kolluk kuvvetlerine bu sınırsız desteği veren ve bunu “iç güvenlik paketi” adıyla yasalaştırınlardır.

Daha güçlü bir karşı çıkış!

Geçtiğimiz haftalarda Amed'de sürüklenen operasyonlar sırasında yakın mesafeden göğsünden vurularak katledilen 16 yaşındaki **Abdulkadir Çakmak**'ın ardından Ümit Kurt'un karanlıkta ve etrafa açılan rastgele ateşle öldürülmesi, çok açıktır ki, “iç güvenlik paketi” adı altında devlet terörünü iyiden iyiye yasallaşması ve yeni ölümlerin önünün açılması anlamına gelmektedir.

Ülkeyi çocuk mezarlığına dönüştüren katil devlet, bu paketi bir tehdit ve halkın tepesinde sallanan bir kılıç haline getirmek istemektedir. Bugün bizim de içerisinde yer aldığımız devrimci, demokrat ve yurtsever güçler bu pakete karşı daha güçlü bir şekilde bir araya gelmek ve daha güçlü karşı çıkışlar örgütlemek zorundadır. Çünkü Gezi İsyanı'nın ardından oluşturulmaya başlanan ve Kobanê Serhildanı'nın ardından hızlandırılarak önümüze çıkarılan bu paket, kazanılmış demokratik haklarımızı yok etmeyi ve mücadelemizin önünü ölü çocuk bedenleri ile kapatmayı hedeflemektedir. İşte buna katlanamayız! Katlanmayalım!

“Heteroseksizmi öncelikle kendimizden atmamız gerek”

H. Merkezi: 5 Ocak günü İstanbul'da ardından bir video bırakan **Mehtap Zengin'in (Eylül Cansın)** intiharını LGBTİ kurumlarına sorduk:

✓ **Yıldız Tar (Kaos GL):** Eylül Cansın ya da Mehtap Zengin'in kendi hayatına son vermesini konuşurken, şiddet mekanizmaları kadar; gündelik hayatın her alanına sinmiş ayrımcılığı da konuşmamız gerekiyor. Düşünün ki cinsiyet kimliğiniz veya cinsel yöneliminizden ötürü hayatın her anında yargılayıcı bakışlarla karşılaşılıyorsunuz, çalışma hayatında sürekli tacize maruz kalıyorsunuz, hatta çoğu zaman iş bulmanız mümkün olmuyor. Avcılar Meis Sitesi'nde olduğu gibi barınma hakkınız, linç girişimleri ve transfobik medya kampanyaları ile engelleniyor... Ve bütün bunlar sistematik bir şekilde normalleştiriliyor. Bu koşullara maruz kalmanın kendisinin yaratacağı yıkım, kişisel bir bunalımdan ziyade toplumsal bir sorunun kişide yarattığı yok edici ve yıkıcı etkilerdir. Haliyle, LGBT intiharlarının politik olduğu o kadar aşikar ki...

Dikkat çekmemiz gereken bir diğer nokta ise; meselenin “LGBT'ler ve onlara zulmeden heteroseksüeller” sanal ikiliğinden çok daha çetrefilli olduğu. Heteroseksizm; diğer toplumsal ayrımcılık ideolojileri gibi toplumun tamamını şekillendiren, ilişkide olan bir ideoloji türüdür. Haliyle LGBT'ler de heteroseksizmden, onun yarattığı zehirden azade olmadığı gibi; LGBT'lere dönük nefret cinayetleri, ayrımcılık ve ayrımcılığın yarattığı yıkıcı etkilerle mücadele etmek için LGBT olmak gerekmez.

Bütün bu karamsar atmosferin yanı sıra; LGBT'ler için tek seçeneğin “gökkuşağından dar ağaçları” olmadığını vurgulamamız gerekiyor. Ayrımcılığın bin türlü süne karşı direniş odakları olarak homofobi ve transfobi karşıtı örgütlenmelerin artması; LGBT'lerin kendi hakları için sokakta, Meclis'te, okulda, iş yerinde, evlerde, sendikalarda mücadelesini artırması; istisnasız her biri-

mizi şekillendiren heteroseksizmin hem LGBT toplumundan hem de bütün toplumdaki kovulması için umut ışığını canlı tutuyor. Mesele özgürlük ve eşitlik için mücadeleyi hep beraber, dayanışmayla örebilmeyen yollarını bulmakta...

“Bazılarımız, devlete benzemeye başlıyor”

✓ **Ozan Uğur (Kars LGBT aktivisti):** Mehtap'ı tanımam. Aslında intihar eden birçok kimseyi tanımam. Geçtiğimiz aylarda intihar eden Mehmet Pişkin'i de tanıyordum. Ama onun intiharında da gördük ki; mesele cinsel yönelim ya da cinsiyet kimliğimiz olmaksızın bizleri intihara sürükleyen şey, tamamen toplumsal sebeplerden meydana geliyor. Mehtap trans bir bireydi. Videodan anladığımız kadarıyla da seks işçiliği yapıyordu fakat buna izin vermeyen birileri vardı. Kimdi bu birileri peki? Aslında onun gibi toplumun dışına itilmiş diğer translardı. Onların kurdukları çetelerdi belli ki. Devlet-polis-çete işbirliğinden bahseden slogan açık aslında.

Trans kimlikler ya da seks işçiliği yok edilemeyeceğine göre; devlet tarafından kontrol altında tutulmak isteniyor, devlet kolluk güçlerini kullanırken polis ise kendi çalıştıkları semtlerde güç haline gelen çeteleri kullanıyor. Peki, translar çete olmayı nereden öğreniyor? Aslında tam da devletin kendisinden. Seks işçilerinin yolda müşteri aramak için gezdikleri mekânları, o bölgede güçlü olan birkaç trans özel mekân ediniyor ve kendi gözetiminde çalışmaya izin veriyor ya da vermiyor. Aslında biraz da devlete benzemeye başlıyor.

İntihar meselesine tekrar döne-

cek olursak, bunlar açıkça devlet ve toplum eliyle işlenen cinayetlerdir. Okyanus Efe'nin arkasında bıraktığı notu hatırlayalım: “**Ne boka yaradı normal olmak?**” Bizi normalleştirmeye çalışırken toplum aslında “normal olmayanlarımızı” intihara sürükliyor. Ya öleceğiz ya da toplumun kurallarına uyup kendi ötekilerimizi yaratacağız. Biz de iktidar olacağız, iki seçenek var önümüzde. Ama bu seçenekleri reddedip, tüm bu cinayet girişimlerine dur diyen bir LGBT hareketi de mevcut. Ne iktidar olur başkasını ezeriz ne de ölüyoruz diye direnen örgütlü LGBT'ler tüm bu “**ahlak, devlet, çete, toplumsal değer**” ablukasının karşısında direniyor ve dayanışmaya çağırıyor.

✓ **Elif Tuna Şahin (Mersin 7Renk):** Mehtap'ı ölümüne sürükleyen gerçeğe baktığımızda; LGBT içindeki çeteleşmeler, özellikle trans kadınların “annelik” kavramının altında yatan, “yanımda kalıyorsa bana para getirecek” gerçeğinden ortaya çıkıyor. Trans kadınları seks işçiliği yapmaya zorlayan tam da bu gerçek. Aile içinde dışlanan trans kadınlar bu çetelerin eline düştüğünde, “para makineleri” haline geliyor. Şiddet, uyuşturucu, hırsızlık gibi her türlü pislüğün içine girmeye zorlanıyor. Devlet-polis bu çeteleşmeye karşı herhangi bir işlem yapmazken; İzmir, İstanbul gibi büyükşehirlerde bu çeteleri destekleyen, ortaklaşan bir tavır sergiliyor. LGBTİ dernekleri bu trans çeteleri görmezden geliyor.

✓ **Dersim Roştıya Asmê:** Heteroseksist düzenin ikiyüzlü ahlaki ve politik tercihlerinin bir sonucudur trans intiharları. Translara seks işçiliğinden başka bir iş ve hayat hakkı tanımayan he-

teroseksist sistem aynı zamanda translar için insanlık dışı bir yaşamı dayatmaktadır. Heteroseksist kültürün LGBTİ veya dışında yayılmasının önüne geçmek, heteroseksizmi öncelikle kendi bedenlerimizden atmak zorundayız.

Sarıgazi'de Konferans çalışmalarımız için kadınlarla biraraya geldik!

Sarıgazi Munzur Kültür Derneği'nde, biraraya gelerek, **21-22 Şubat'ta** yapacağımız Cinsel Şiddete Karşı Konferans için oluşturduğumuz atölye çalışmalarına start verdik. Uzun zamandır hazırlıklarına devam ettiğimiz ve bu hazırlıkları yaparken de bir o kadar heyecanlandığımız Konferans çalışmalarında hatalar yaparak ve bu hatalarımızdan ders çıkararak ilerliyoruz. Tabii zaman zaman aksaklıklar ve gerginlikler yaşasak da kararlılığı ve sürekli-

liği elden bırakmadan çalışmalarımıza devam ediyoruz!

Toplantımızda ilk olarak konu başlıklarına ayırdığımız atölyeleri, çalışma tarzımızı nasıl oluşturacağımızı, Sarıgazi'de gerçekleştireceğimiz Konferans öncesi etkinliğin hazırlıklarını ve 2. sayısını çıkaracağımız YDK dergisinin formatını tartıştık. Anadolu yakasında, Sarıgazi ve Gülsuyu olarak iki bölgeye ayırdığımız atölye çalışmalarının günlerini belirleyerek araştıracağımız

ve okuyacağımız materyalleri konuştuk.

Birçok konunun tartışılmasında belirli bir doyuma ulaştıktan sonra dergimize hazırlanacak yazıların paylaşımlarını gerçekleştirdik (tabi herkes çok heyecanlıydı konularını alırken). Sarıgazi'de gerçekleştireceğimiz etkinliği de konuşarak görev paylaşımımızı yaptık ve ikinci toplantımızda buluşmak üzere çalışmalarımıza bir an önce başlamak için dağıldık!

Göğün yarısı

“Bir küçük Eylül meselesi...”*

4 Ocak'ı 5 Ocak'a bağlayan gecede bir çığlık koptu ta yüreğimizin derinliklerinde hissettiğimiz... Bir video bırakarak Boğaz Köprüsü'nden atlayan ve intihar eden genç trans kadın **Mehtap Zengin'den** (Eylül Cansın) geliyordu bu çığlık... “**Çalışamadım**” diyordu. “**Bir şeyler yapmak istedim, yapamadım. Bana çok engel oldular, beni çok mağdur ettiler**” diyordu gözyaşları içerisinde...

Mehtap'ın intiharı ne ilkti ve ne yazık ki heteroseksist, erkek egemen sistem ve bunun şekillendiği toplumsal yapı, LGBT'lere ve daha çok da translara insanca yaşam hakkı vermemekte bu denli ısrarcı iken son da olmayacak. Diğer LGBTİ intiharlarını unutmadık henüz!

Önce İsa gitti...

Azerbaycan'da Azad LGBT grubunun başkanı olan **İsa Şahmarlı**, giderken ardından şu notu bıraktı: “**Gidiyorum. Herkes hakkını helal etsin. Bu ülke, bu dünya bana göre değil... Mutlu olmak için gidiyorum... Anneme de onu çok sevdiğimi söyleyin. Hepiniz ölümümde günahkârsınız. Bu dünya benim renklerimi taşıyacak kadar güçlü değil. Elveda.**”

Sonra Okyanus...

“**Ne boka yaradı 'normal' olmak!**” notunu bırakmıştı arkasında. **Okyanus Efe Özyavuz'un** bu notu, bir gerçeğe toslattı bizi.

Sonra da arkasında not bile bırakmayacak kadar yaşamdan beklentisini kesen Figen, kendini Mersin'in serin sularına bıraktı. Hayatı boyunca devlet-polis-toplum tarafından her türlü ayrımcılık ve yok sayılmaya maruz kalan **Mersin 7Renk LGBT üyesi trans aktivist Figen** ve yanındaki trans kadınlar polisin sokak ortasında işkencesine maruz kalmış; polis, “**İnsanları rahatsız ediyorsunuz. Defolun gidin lan**” diyerek biber gazı ve coplarla saldırmış, ardından zorla karakola götürmüş, işkence etmişti.

Şimdi de Mehtap, ardında 2 dakikalık bir video bırakarak gitti. Her ne kadar 2 dakika sürse de orada yaptığı konuşma, o iki dakika devlet-polis-çete ve de toplumun el birliği ile nasıl LGBTİ katliamına soyunduğunu anlatan en acııcı cümlelerle doluydu. “**Bana çok engel oldular, beni çok mağdur ettiler**” diyen genç bir kadının gözyaşlarıydı bizi kendimizden, toplumsal ikiyüzlülüğümüzden utandırması gereken...

“Bir küçük Eylül meselesi” gibi görünebilir bu olay... Hatta ardında bıraktığı video üzerinden “özenti yarattığı” iddiasında da bulunulabilir. (Keza kimi kaleminden nefret akan sözde yazarlar bu konuda uyarıda(!) bulundular.) Ancak gözden kaçırmamak gerekir ki, kimse 2 dakikalık video için gencecik yaşında yaşamından vazgeçerek, İstanbul'un en soğuk günlerinde kendini Boğaz'ın sularına bırakmaz! Hele de “**Nefrete inat, yaşasın hayat**” diyerek LGBTİ olmanın zaten devlet-polis-toplum gerçekliğini tüm açıklığıyla yaşamak ve buna karşı hırçın olmak zorunda kalmak anlamına geldiği bir sistemde, bir trans 2 dakikalık melankoli için intihar etmez!

Aynı nedenlerden kaynaklı LGBTİ intiharlarına tek başına intihar da denemez. Bu bir cinayettir. Hem de politiktir! Çünkü İsa'nın, Okyanus'un, Figen'in, Mehtap'ın ve sayısını bilmediğimiz isimsiz LGBTİ'nin önüne tek seçeneğin(!) “ölüm” olarak sunan devlet-polis-çete-toplum ortaklığıdır. Kimliklerinden kaynaklı ötekileştiren, ayrımcılık ve baskıyı derinleştiren, buradan nemalanan, LGBTİ'leri maddi ve manevi sömürü aracı olarak gören-faydalananlardır. İkiyüzlü ahlakları adına LGBTİ'lere yaşam hakkı tanımayan ve aynı zamanda trans seks işçilerinin en afili müşterileridir.

Bir kez daha hatırlatalım; cinsiyeti, cinsel kimliği ne olursa olsun (LGBTİ bile olsa) LGBTİ'lere dönük ayrımcılığı derinleştiren, bu ayrımcılıktan nemalananların karşısında olmaya devam edeceğiz. Bu kez Mehtap'ın anısına... Mehtap'ın intikamı için...

* **Başlık, Kaos GL sitesinde Emre Korlu'ya ait makaleye aittir.**

Suriye politikasında geline evre

Suriye'ye ilişkin bir ortaya konulan planların yeni 2011 yılında gündeme gelmedi. Öyle ki ABD eski Başkanı George W. Bush 2001'de, Suriye'ye ilişkin bir dizi plan belirlemişti. Üç hedefli plan şöyleydi.

- "Direnci eksenini" kırmak ve İsrail'in yayılmasına olanak sağlamak
- Büyük doğalgaz rezervlerini el altında tutmak

- "Genişletilmiş Ortadoğu" projesini yeniden düzenlemek.

ABD emperyalizmin bölgesel güç odakları yaratarak ve bölge devletlerini devreye sokarak başlattığı savaş, 2005 ve 2006'da başarısızlıkla sonuçlanınca, 2011'deki "Arap Baharı" olarak tarif edilen süreç ve halkın demokratik talepli isyanı emperyalistler açısından bulunmaz bir nimete dönüştürüldü. Öyle ki emperyalist politikalar neticesinde baharın kışa dönüş evresi kendini Suriye'de gösterdi. Baharın oluşturduğu atmosferi fırsat bilen emperyalistler gerici örgütler eliyle, 2001'deki planı devreye koydu. Farklı taktiklerle ancak stratejinin özü korunarak ortaya konulan bu plan Müslüman Kardeşler Teşkilatı'nı iktidara taşıyacak dördüncü kuşak yeni bir savaş planı.

2014 yılının sonunda Suriye halkı önce demokratik talepleri ile başlayan ve sonrasında emperyalist politikalarla gerici isyanın almış olduğu niteliği gördüler ve Suriye halkının isyandan çekilmesi ile birlikte emperyalizmin bölgesel politikaları görülmeye başlandı. "Muhalefet" güçlerinin Baba Amr kasabası kuşatmasından çekilmesi ile birlikte Fransa bölgeden çekilmiş ve bu durum özellikle 2014 Suriye politikasında bir dönüm noktası olmuştur. Çok açık ki ABD ve Rusya, Cenevre I Konferansı sırasında (Haziran 2012) bölgeyi aralarında pay-

laşma planı yapmışlardı.

Ancak bu arada herkesi şaşırta yeni bir gelişme yaşandı; İsrail yönetimi, Fransa'nın yeni seçilen Devlet Başkanı François Hollande, ABD Dışişleri Bakanı Hilary Clinton ve CIA Direktörü David Petraeus'un izlediği politikalara dayanarak, bölgenin paylaşım planı yapıldığı görüşme masasını devirdi. Bu aşamadan sonra; bölgeyi yeniden kan gölüne çevirecek özellikte, Nikaragua'da yapılan savaş tarzında ikinci bir savaş projesi hazırlandı (yani, paralı askerlerin sürekli bölgeye gelmesi planı). Ancak gel gelelim bu ikinci savaş planı da, başarısızlıkla sonuçlandı. ABD Dışişleri Bakanı John Kerry, Cenevre II Konferansından iki gün önce konferans formatında değişiklik yapma yoluna giderek konferansı Suudi Arabistan yanlısı bir forum haline getirdi. Tam da bu gelişmelerin yaşandığı dönemde üçüncü bir savaş başladı, IŞİD savaşı. Yüz kadar sayıda cihatçıdan oluşan küçük bir grup, kısa sürede sayısı 200.000'e ulaşan/silah bakımında donanımlı ve etkin bir ordu haline gelirken; emperyalistler bölgesel planları neticesinde bu örgüte yöneldiler. Bölgesel çelişkiler üzerinden kitle tabanı kazanan IŞİD Ortadoğu halklarının anti-emperyalist tavrından ve bölge devletlerinin baskı politikalarından yararlandı. Bu örgütlenme açık biçimde Sünni temelden beslenerek giderek palazlandı. Ancak bu durum

IŞİD'in anti-emperyalist bir yapılanma olduğu anlamına gelemez.

Ortadoğu pazarı şekillendirilirken

IŞİD projesinin aslında, 2013'te The New York Time gazetesinde Robin Wright tarafından yayımlanan Ortadoğu'nun nasıl paylaşıldığını gösteren haritaya karşılık geldiğini açıklamaya gerek yok. IŞİD'in esas olarak emperyalizm ile bağlantısının tartışıldığı konu burasıdır. IŞİD'in tüm gayesinin emperyalist politikalarla uzlaşması boşa değildir. ABD Genelkurmay Başkanlığı aslında, Sykes-Piccot anlaşmasının devamı yeni bir versiyonla, Suriye'nin daha radikal bir şekilde bölünmesini tasarlıyor. ABD'nin bölge tasarımcıları, var ettikleri IŞİD örgütü istenilen etnik temizlik görevini yerine getirdikten sonra cihatçı güçler üzerine bomba atmaya başladılar. Bu durumda akla gelen ilk soru, IŞİD örgütü güçlerinden arındırılacak bölgelerin Bağdat ve Şam'a verilip verilmeyeceği sorusudur. Bu soru kritik olup Ortadoğu pazarını şekillendirecek ipuçlarını barındırmaktadır.

ABD ve Rusya arasında gerçekleşen görüşmelerin neticesinde Suriye'nin eski toprak bütünlüğüne kavuşamayacağı, ancak bir yandan da Esad'ın gitmeyeceği görülmektedir. Suriye halkı Katar Emirliği merkezli El-Cezire kanalı ve diğer mahfilleri sahneye koyduğu "devrim" oyununa inanmadığından dolayı, kısa vadede Suriye'de bir "rejim değişikliği" pek mümkün görünmüyor. Esad seçmen kitlesinin % 63'ünün oyunu almış durumdadır. (Oylamaya katılan nüfusun % 83'ü.)

ABD'nin "ılımlı muhalifleri"nin barış planı; Suriye'nin ikiye bölünmesini gerektiren, sürecin başında belirlenen hedeflere ulaşma yönünde bir özellik arz ediyor. Şam'ın egemen olduğu bir bölge ve Obama'nın "ılımlı grupları"nın hâkim olduğu diğer bir bölge. Suriye merkez hükümetine başkent Şam ve Akdeniz sahili bölgesi, ABD'ye ise Suriye sahrası ve sahranın doğalgaz kaynaklarının bulunduğu bölge (yani, General Allen'in bombardıman uçakları marifetiyle IŞİD örgütü başkınılarından arındırılmaya çalışılan bölge). Bu bölgeye Rojava da girmektedir ancak Rojava'nın emperyalizme entegre edilmesi süreci ciddi bir kriz ve kritik bir evredir. Kobanê direnişine kapsamında ABD'nin IŞİD bombardımanları ve son neticede Peşmerge'nin bölgeye girmesi bunun en somut örneğidir.

Dengeler stabil değil, emperyalizm faydalanmaya çalışmaktadır

Suriye yönetimi şimdilerde, Rakka ve

ABD ve Rusya arasında gerçekleşen görüşmelerin neticesinde Suriye'nin eski toprak bütünlüğüne kavuşamayacağı, ancak bir yandan da Esad'ın gitmeyeceği görülmektedir.

Halep'in küçük bir kısmı hariç, bütün büyük şehirleri kontrol edebiliyor. Buna karşılık, ne Esad'ın ne de cihatçı örgütlerin Suriye sahrasını kontrol ettiği tam olarak söylenemez. Sürecin ılımlı geçtiği tam olarak bahsedilemez. Bölgesel olarak dengelerin yitirildiği ortadadır. Bu dengenin tutturulması uzun bir sürecin ürünü olarak kendini gösterecektir.

Durum böyle olunca, ABD'de, Suriye yönetimi kontrolünde olmayan bölgenin kendi paralı askerlerine düştüğünü ileri sürmektedir. Bu anlamıyla ABD Ortadoğu topraklarında askeri üssü bulunmayan tek bölge olan Suriye'de askeri üssünü kurabilecek. Suriye tahtasında stratejik hamlelerin yapıldığı bir sürece girerken 2015 yılı itibarı ile Suriye nezdinde sürecin sessizleşmesi büyük bir ihtimaldir ancak ne var ki Türkiye ve Fransa bu sürece dair tepkilerini dile getirmişlerdir. Türkiye'nin koalisyona katılmaması, Fransa'nın IŞİD'e dönük operasyonların geri çekmesi bu sürecin getirdiği kimi değişimlerdir. Ancak ne var ki Charlie Hebdo saldırısından sonra Fransa'nın IŞİD'e dönük tavrı kamuoyunda ciddi bir beklenti yaratmıştır. Obama yaptığı açıklama ile kapalı da olsa bir ıgneleme yapmıştır. "Fransa, Amerika'nın en eski müttefikidir ve paylaştığımız güvenlik ve dünyayı tehdit eden teröristlere karşı savaşta ABD ile omuz omuza durmuştur. Zaman yine Fransa halkının kuşaklar boyunca halklarımızın savundukları evrensel değerler için ayakta durmasının zamanı." (7 Ocak 2014)

Esad takıntısında yeni bir evre

ABD'nin başlattığı Şam ve Esad takıntısı ve bu noktada politikalarını şekillendirdiği ülkeler ters köşeye yattı. Başta Türkiye'nin Esad politikası ve esas oyun kurucu ABD'nin taktik politikalarıyla çeliştiği oranda çamura daha fazla battı. Diğer yandan özellikle Rusya'nın gücü ve Suriye üzerindeki etkisi de test edilmiş ve Suriye devletinin hala ayakta kalabilmesinin temel nedeni olduğu kabul görmüştür.

Hal böyleyken ABD'nin planını bir bütün olarak gerçekleştiremediği söylenebilir. Ancak yüzüncü bir planı hazırlıyor olsalar da, kaçınılmaz olarak, yeni bir savaşa yol açacakları aşîkârdır.

(Bir ÖG okuru)

Geçmişleri gelecekleri "Külliye"n yalan!

2015'e R. T. Erdoğan'ın "Kampüs değil Külliye" söylemiyle hızlı bir giriş yaptık. Bu girişle ve AKP'nin 13. yılına giren iktidar olma süreci ile beraber, hemen hemen hiç gündemden düşmeyen "Muhafazakarlaşıyor muyuz?" sorusu yine açığa çıktı; mesele çokça değerlendirildiği üzere muhafazakarlaşmaya karşı demokratikleşme, "şeriat"a karşı "laik" bir Türkiye şeklinde tartışıldı- tartışılıyor. Toplumsal kutupsallaşmanın bu mesele ile beraber had safhaya ulaştığı ve AKP nezdinde egemenlerin de bu anlamda zaten özel bir çaba sarf ettiği düşünüldüğünde meseleyi değerlendirmenin önemi ortada duruyor.

O zaman bir de biz soralım: "Muhafazakarlaşıyor muyuz?"

Burada öncelikle yaşadığımız topraklar üzerinde egemenlerin "çağdaşlık" ve "muhafazakarlaşma"yı hedefleyen uygulamalarının ne amaçla ele alındığını kısaca incelemeye çalışacağız.

M. Kemal ve partisi CHP'nin bir ürünüymiş gibi gözükken, oysa ki Osmanlı'nın sömürge durumuna düşmesi itibarıyla ortaya çıkan "çağdaşlık" uygulamaları; emperyalist ülkelerin Avrupa'nın yaşadığı ekonomik, sosyo kültürel değişimleri halka dayatması şeklinde uygulanmış ve bu politikaları "gelişme" kılıfı ile halka sunulmuştur. Tek dil-din-ulus adımları Osmanlı'da bu süreçle atılırken, bir devamı olarak TC'nin kuruluşu itibarı ile hızlandırılmıştır. "Muasır medeniyetler seviyesi"ne ulaşma(!) çabaları bir yandan çeşitli inançlara saldırı, yok etme ile can bulurken; diğer yandan ise Türkçe ezan, kılık kıyafet kanunu gibi dayatmalar uygulanmıştır. Bütün bunların karşılığı olarak ise toplumun önemli bir kısmı gelenekselliğine daha çok sarılış ve dini inançları emperyalistlere karşı bir direniş aracı olarak ortaya çıkmış, "laik Türkiye" anlayışını benimsemek zorunda bırakılan kesimlerle de çatış-

manın büyümesine yol açmıştır.

Halkın bu yöndeki ezilmişliğini kullanarak iktidar olma hevesine düşen egemenlerin "dindar" klikleri, tek partiliden çok partili seçime geçişle beraber kendilerini ortaya koydu; Adnan Menderes öncülüğünde CHP'den ayrılan ve Demokrat Parti'yi kuran kliğin halkın dini duygularını sömürerek iktidara gelmesi, öncesinde yaşanan baskı ve dayatmalar nedeniyle sürpriz olmamıştır.

"İlimli İslam"dan "muhafazakarlaşma"ya...

"Laik"likten "dindar"lığa geçiş dediğimiz gibi halkın onca baskı ve dayatmaya karşı bir "kurtarıcı" rolü aramasından doğru oluşmuştur ve bu baskı ve dayatmanın merkezinde egemenlerin kliklerinden Demokrat Parti yer almıştır. Günümüzde AKP'nin genel seçimlerde defalarca seçilmesinin sebebi aynı temele dayanmaktadır.

Dini inancı tam anlamıyla kullanarak 13 yıldır iktidarda olan AKP, ayrıca ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi (BOP)'ne bağlı olarak "İlimli İslam" politikasının bir ürünüdür. 1990'ların başından beri "İlimli İslam" projesi üzerinde çalışan Ortadoğu, Türkiye ve İslam uzmanlarından **Graham Fuller**'in Ortadoğu'daki anti-Amerikan radikal-İslamcı akımları önleme ve geriletmenin yolunun, laik sistemleri desteklemekten değil; aksine radikal-İslamcı partileri küresel emperyalist-kapitalist sistem içine çekecek ve özlüklerini dönüştürecek bir yaklaşımı benimsemek gerektiği tezi, "İlimli İslam"ın nüvelerini oluşturmuştur. İslamı liberalleşiren bu tez için konumu, ekonomik-politik-sosyal yapılanması nedeniyle TC'nin seçilmesi ise tesadüfi değildir.

Ancak evdeki hesap çarşıya uymamıştır. ABD'nin AKP aracılığıyla geliştirmeye çalıştığı "İlimli İslam", Ortadoğu'da TC'nin sibop görevini

görmesini sağlama anlamında geliştirdiği bir tezken; Fas, Tunus, Mısır gibi ülkelerin ardından son olarak Suriye'de meydana gelen toplumsal hareketlenme egemenlerin yoluna taş koymuştur. Üstelik AKP'nin içindeki klikler arasında meydana gelen ayrışma ve dalaşın -açarsak, Gülen Cemaati ile Erdoğan dalaş- bir nedenini de Ortadoğu'daki gelişmeler oluşturmuştur diyebiliriz.

Gülen Cemaati'nin "İlimli İslam"daki ısrarına karşılık, bölgedeki gelişmelerle birlikte Ortadoğu'da hegemonya arayışının bir aracı olarak Erdoğan'ın "muhafazakarlaşma" yolunu seçmesi bu ayrışmanın sebeplerinden biridir demek yanlış olmayacaktır. AKP'nin "İlimli İslam"dan uzaklaşarak "muhafazakarlaşma"ya doğru yol alışı; ÖSO ve İŞİD gibi radikal-"İslamcı" çetelerin yanında bu denli açıktan yer alışı da buna delalettir.

Din mi afyondur, afyonlaştıran sistem midir?

Bütün bunlarla beraber, TC'nin kuruluşundan itibaren dini inançlarına baskı ve dayatma uygulanan halkın bir "kurtarıcı" olarak gördüğü AKP, halkın başka bir seçenek bulamayışından kaynaklıdır. İknâ odalarından, başörtüsü krizine kuşkusuz Erdoğan ve şürekası bu süreçten en az etkilenen kesim olmuştur; işçi ve emekçiler bu baskı ve dayatmalara maruz kalmış; durumun yakıcılığını hissetmiştir. Halkın bu denli mağdur olduğu bir meselede söz söylememek, politika üretmemek kitlelere uzaklıkla alakalıdır.

Muhafazakarlaşmaya karşı demokratikleşme, "şeriat"e karşı "laik" bir Türkiye olarak sunulan seçeneklerle halkın sınırlandırılmasının, bu iki seçenek arasına sıkıştırılması ortadayken ve Ortadoğu gibi dinin toplumsal yaşamda oldukça yer tuttuğu bir coğrafyada yaşarken; meseleden devrimcilerin kendilerini soyutlaması kabul edilemezdir.

Devrimciler cephesinden çok uzak kalınan ve hatta özellikle araya kalın çizgiler çekilen bu mesele, devrimcilerin kitlelere ulaşma ve mevcut sisteme karşı alternatif olma gerçeğine aykırı bir noktada durmaktadır. Sistem dini bir afyon olarak kullanarak halkın reflekslerini köreltirken devrimcilerin buna sessiz kalması, özellikle de çelişkilerin bu denli yoğun olduğu bir kitleye ulaşmaması; Mao'nun dediği üzere "kitlelerin öğrencisi" olma gerçeğine uzak durmaktadır.

Oysaki din, halkın egemenlerin zulmüne karşı örgütlenebilir; mesele konuya kafa yoruş ile alakalıdır. Yazımızın başında belirttiğimiz üzere muhafazakarlaşmaya karşı demokratikleşme, "şeriat"e karşı "laik" bir Türkiye olarak sunulan seçeneklerle halkın sınırlandırılmasının, bu iki seçenek arasına sıkıştırılması ortadayken ve Ortadoğu gibi dinin toplumsal yaşamda oldukça yer tuttuğu bir coğrafyada yaşarken; meseleden devrimcilerin kendilerini soyutlaması kabul edilemezdir.

Özellikle de toplumsal kutupsallaşmanın 91 yıldır din üzerinden yaratıldığı gerçeği önümüzde dururken ve bunun tam da halkın örgütsüzleşmesini, bireyselleşmesini dayattığı ortadayken devrimcilerin müdahale etmesi ve gündemine alması elzemdir; bu da ancak "kitlelerden kitlelere" çizgisinin işlevselleştirilmesi ile mümkün olacaktır. Çünkü "Marksizmin yerleştirilmesi, tarihsel-kültürel dokuyla iç içe olur. Zaman içerisinde mezhep, din, ulus, cinsiyet farkı gözetmeksizin tüm ezilenlerin temsilcisi haline gelir." (Partizan, Sayı: 85, s. 85)

Charlie Hebdo gerçeklerden beslenir

Fransa'da 12 kişinin ölümüyle sonuçlanan Charlie Hebdo saldırısının ardından yaşanan rehine krizi, polisin düzenlediği eş zamanlı operasyonlarla üç saldırgan ve dört rehinenin ölümüyle sonuçlandı.

Tabii bu saldırı Fransa'da özgür basının önemli halkalarından biri olarak bilinen **Charlie Hebdo** isimli mizah dergisinin eleştirel yayıncılık politikasıyla sürekli gündemde olmasının da bir nedeni. Dergi son aylarda özellikle radikal İslamcı örgütlere yönelik çok net eleştiriler yapmakla ön plana çıktı. İslam dünyasından çok radikal İslamcılığı eleştiri konusu yapan dergi aynı zamanda Avrupa ve özelde Fransa'nın izlediği İslam politikasına yönelik eleştirilerini de karikatürleriyle kamuoyuna yansıtırdı. "İslam düşmanı yayın yapıldığı" biçimindeki iddiaları da boşa çıkarıyordu.

Çıkarlar örtüşünce "öküz yaşamaya devam eder"

Ortadoğu'ya yönelik bölgesel işgalleri esas alan emperyalistler, aynı bölgede kendi politik çıkarları doğrultusunda bir kısım örgütleri desteklediler, oluşturdular. Askeri, politik ve ekonomik olarak destekledikleri örgütleri, Libya'da Muammer Kaddafi'ye karşı silahlandırdılar. İngiltere ve Fransa'nın, Suriye'de ise El Nusra gibi El Kaide adına hareket eden radikal örgütleri Esad'ı düşürmek için kendi ülkelerinde yaşayan Müslümanların Suriye'de savaşmaları için teşvik ettiği bilinmektedir.

Özellikle de Türkiye ve Fransa Esad'ın tahtından düşmeyeceğini anlamalarından sonra kendi destekledikleri örgütlerle savaşmamak için oluşturulan "Koalisyon" a girmekten çekindiler. (Elbette koalisyon ayrı bir tartışma konusu). Bu çekincelerini ifade ederken Erdoğan "Fransa ile Türkiye arasında hemen hemen görüş farkı yok. Düşüncelerimiz birbirine yakın, adeta örtüşüyor" (31 Ekim 2014) demiş ve koalisyona yeşil ışık yakmıştı.

Gelinen aşamada ise Charlie Hebdo katliamını kınayan ABD "Fransa, Amerika'nın en eski müttefikidir ve paylaş-

İslam dünyasından çok radikal İslamcılığı eleştiri konusu yapan dergi aynı zamanda Avrupa ve özelde Fransa'nın izlediği İslam politikasına yönelik eleştirilerini de karikatürleriyle kamuoyuna yansıtırdı. "İslam düşmanı yayın yapıldığı" biçimindeki iddiaları da boşa çıkarıyordu.

tığımız güvenlik ve dünyayı tehdit eden teröristlere karşı savaşta ABD ile omuz omuza durmuştur. Zaman yine Fransa halkının kuşaklar boyunca halklarımızın savundukları evrensel değerler için ayakta durmasının zamanı" diyerek ortak çıkarların devamı için çağrı yapmıştır. IŞİD'e karşı gerçekleştirilen koalisyonda çekinceleri olan Fransa'ya "tavırını tarihsel olarak bizden yana koy demektedir." IŞİD'e açık desteğini vermeye devam eden Fransa bu süreçten sonra İslamofobi ile beslenip Müslümanlar dâhil diğer azınlıklara da baskı uygulayarak devletin bekasını sağlamlaştırmaya çalışacaktır.

Çünkü bu saldırı sonrası yapılan açıklamalarda "demokrasinin fazla" olduğu ve fazla demokrasinin bunlara yol açtığı ifade edilerek meselenin yönü başka tarafa çekilmektedir. Ayrıca bu katliam ile birlikte, tıpkı 11 Eylül saldırısı sonrası olduğu gibi, Fransa başta olmak üzere, tüm Avrupa'da faşizan içerikli "terörle mücadele" adı altında "yeni güvenlik" yasalarının da yürürlüğe konulacağı bir süreci birlikte getirecektir. Çıkartılacak bu yasalardan en çok göçmenler etkilenecektir. Giderek büyüyen PEGIDA (Batının İslamlaşmasına Karşı Vatandaşlar) akımını da göz önünde bulundurursak bu tespitler yerinde olacaktır.

Charlie Hebdo'nun kalemi yazmaya devam edecek

Radikal örgütlere açık desteğini sürdüren Türkiye'de ise devlet eliyle beslenen milliyetçi ve ayrımcı yayınlarıyla bilinen Yeni Akit gazetesi Yazı İşleri Müdürü **Ali Karahasanoğlu** "Sen İslam dini ile dalga geç. Hz Peygamber'i komik çizgilerle küçümse, tahkir et. Hatta yayın çizginin hemen hemen tamamını, 'insanları tahkir etme' üzerine inşa et! 'Yapmayın etmeyin, bu yol yol değildir' diyerek uyarıda bulunanlara, 'zrt

Charlie'nin sivri kaleminden kurtulamayacaksınız!

H. Merkezi: Charlie Hebdo'ya dönük terör saldırısının ardından bir açıklama yayımlayan **Özgür Gelecek**, "Charlie, yayın çizgisini sürdürmeye devam edecek. Egemenleri rahatsız eden sivri kalemleri şimdi bir kez daha hepimizin elinde" dedi.

Emperyalist-kapitalist devletlerin katliamın ardından timsah gözyaşları döktüğüne ve bu devletler arasında Fransa'ya dikkat çeken Özgür Gelecek, "Özellikle Fransa devletinin özgürlüğe verdiği önemi görmek için, kendi ülkesinin sınırlarına değil; Ceza yir sınırlarındaki uygulamasına bakmak gerekir. Fransa devletinin

erenköy' diyerek dikkate alma! Sonra başına bir olay gelince, benim onu kınamamı bekleyin. Yok, öyle üç kuruş beş köfte!" diyerek Kobanê'de, Rojava'da, Şengal'de ve Fransa'da katliamı gerçekleştiren zihniyetin temsiliyetini ve savunuculuğunu nasıl yaptığını da tekrar tekrar gözler önüne sermektedir.

Bu radikal dinci grup sözcülerine de katledilen Charlie Hebdo Genel Yayın Yönetmeni'nin Kobanê'de verilen tarihi direnişten örnek vererek o tosladıkları duvarı hatırlatalım. Ne demişti Stephanie Charbonnier "Ben Kürt değilim, Kürtçe tek kelime bilmiyorum, bir Kürt yazarın ismini bile söyleyemem. Kürt kültürü bana tamamen yabancıdır. Evet, arada Kürt yemekleri yemişliğim vardır. Geçelim bunları. Ama bugün Kürdüm, Kürtçe düşünüyorum, Kürtçe konuşuyorum, Kürtçe şarkı söylüyorum. Kürtçe ağlıyorum.

Suriye'deki Kürtler sadece Kürtler için değil, bütün insanlık için karanlık güçlere karşı savaşıyorlar. Hayatlarını, ailelerini, ülkelerini koruyorlar. Sadece 'fanatik İslam' a karşı değil, barbar çeteciliğe karşı da hepimizi savunuyorlar.

Boğaz kesicilere karşı oluşturulan sözde koalisyon güvenilir mi? Farklı sebeplerden dolayı birçok üyesi stratejik, ekonomik ve politik çıkarlarını hesaba katıyor. Bugün ölüme karşı direnen sadece Kürt halkı var."

Charlie Hebdo'ya dönük timsah gözyaşlarına değil, 9 Ocak 2013'te yine Paris'te Sakinelerin katledilmesindeki parmağına ve Libya'ya dönük emperyalist saldırganlığına bakmak gerekir! Keza Charlie Hebdo öyle yapardı" dedi.

"Başta Ortadoğu halkları, bugün de özellikle Kobanê'de Kürt halkının başına kabus gibi çöken şeriatçı, tekfurcu terör örgütlerinin gerçek yaratıcısı olan bu devletler bu katliamın esas failleridir" diyen Özgür Gelecek, "Özgür basın susturulamaz" sözleriyle açıklamasını sonlandırdı.

İran'da üç genç kadın kayıp!

H. Merkezi: İran dini lideri Ali Hamaney'e, İran'da kadınların durumu ve hapishanelerdeki hak ihlallerine dair mektup yazan üç Kürt kadın öğrenciden haber alınmıyor. Yazdıkları mektup nedeniyle İtlaat (İran Milli İstihbarat Servisi) tarafından gözaltına alınan Şilan, Kewser Rehmanipur ve Çınur Ebbasi, Tahran Üniversitesinde öğrenim görüyorlardı.

1 Ocak günü gerçekleştirilen gözaltıda kadın öğrencilere ait eşyaların da götürüldüğünü belirten yerel kaynaklar, genç kadınların akıbeti hakkında kaygı duyduklarını dile getirdi. İki hafta önce 18 sivil aktivist, insan hakları savunucusu ve öğrencinin imzasını taşıyan mektup; dini lider Hamaney'in yanı sıra İran Meclisi'ne de gönderilmişti. Mektupların yerine ulaşmasının ardından gözaltına alınanların götürüldükleri yer hakkında herhangi bir resmi açıklama yapılmadı.

Urmiye'de

bir Kürt tutsak idam edildi

H. Merkezi: İran'da bir Kürt tutsak, tutuklu bulunduğu Urmiye Hapishanesinde idam edildi.

Urmiye'deki yerel kaynaklardan alınan bilgilere göre 5 Ocak günü, kaldığı tek kişilik hücreden alınan **Sabır Muxlid Mavane** adlı tutsak 6 Ocak sabah saatlerinde idam edildi. Urmiye Hapishanesi, Kürt tutsaklara yapılan baskılar nedeniyle geçtiğimiz aylarda açlık grevi eylemlerine sahne olmuştu.

Mavane Urmiye'nin Mavane köyünden 5 yıl önce kısas cezasıyla cezaevine girmişti. İran kanunlarına göre eğer öldürülen kişinin ailesi katili affetmezse de idam edilerek öldürülüyor.

Militan kişiliğin simgesi: Armenak Bakır

İçinden geçtiğimiz Ocak ayı, Türkiye ve dünya genelinde birçok devrimcinin, kavgayı en zor şartlarda bedellerle var eden ve fedakârlıklarıyla anılaşan birçok yoldaşımızın yaşama fiziken veda ettiği, ancak, mücadele birikimlerini ve kan-can pahasına yaratılan değerleri ise gelecek kuşaklara devrettiği bir ay olarak bilinmektedir. Proletarya Partisi'nin Ocak Ayı'nın son haftasını "Devrim ve Komünizm Şehitlerini Anma Haftası" olarak ilan ettiği '76 yılından beridir bu ay, şehitlerimizin kavga birikimlerinin, örnek pratiklerinin yeniden hatırlandığı ve onların mücadelelerinin öne çıkartıldığı bir ay olmuştur.

Ezilen bir halkın komünisti: Armenak Bakır

2015 yılının aynı zamanda yüzyılın ilk büyük soykırımı olan Ermeni Soykırımı'nın 100. yılı olması vesilesiyle bu çerçevedeki yazılara ilk olarak tarihimize Ermeni yoldaşları aktararak başlamak istiyoruz.

Bilindiği üzere, İttihat Terakki'den günümüze kadar faşist TC tarihi, birçok soykırımı tanıklık etmiş ve kurucu ideolojisi olan Kemalizm kendisini, bu soykırımlar, ezilen kitlelerin kan ve savaşla bastırılması üzerine bina etmiştir. Ermeni Soykırımı da, Osmanlı'nın TC'ye evrildiği dönemde, yüzyılın ilk soykırımı olarak hayata geçmiş ve TC'nin kurucu niteliğinin kurumsallaşmasına kapı açmıştır. Bu temelde gerçekleşen bir soykırımın mağdurları olarak Ermeniler, sistemin faşist özünü en net şekli ile deneyimlemişlerdir.

Bu nedenlerdir ki, coğrafyamız Ermenilerin çeşitli devrimci kalkışmalarına tanıklık etmiş (Taşnaksutyan Partisi, Hınçak gibi) ve ülkemizdeki Ermeni toplumu özellikle devrimci hareketin kabardığı yıllarda bu harekete, açık veya gizli biçimlerde (ki ülkemizdeki Ermeni toplumunun hala büyük oranda kimliklerini gizlediğini göz önüne almak gerekir) ilgi duymuşlardır.

72 Manifestosu ile birlikte Kemalizm'e neşteri vurarak sistemle bağlarını koparan İbrahim Kaypakkaya yoldaşın açtığı yol da bu anlamda Ermeniler açısından ayrı bir anlam kazanmaktadır. Zira, bu nedenlerdir ki, birçok Ermeni devrimci, mücadele mevzisi olarak, dönemin sosyalist hareketi içerisindeki yaygın Kemalizm ile hesaplaşan, onun gayrimüslim düşmanı, katliamcı özünü teşhir eden çizgisi olan Kaypakkaya çizgisi ile buluşmasına vesile olmuştur. Yazı çerçevesinde anlatmaya çalışacağımız Armenak Bakır yoldaş da onlardan birisidir.

*"Savaş belleğimiziz 13 Mayıs'ı
Kalbimizde yaşar O'nun anısı
Ölümsüzdür partizan savaşçısı
Orhan Bakır yoldaşımız canımız"*
(Armenak Bakır'ın şehadetinin ardından halk arasında söylenen bir türküden)

Armenak yoldaş, terzi bir anne ile tüccar bir babanın 8 çocuğundan dördüncüsü olarak dünyaya gelir. Adını Aharonk köyünde yaşamış Hınçak Partisi

fedailerinden olan Armenak Çazaryan'dan alan Armenak, İlkokulu Amed'de, liseyi ise Surp Khaç Tıbre-vank'te okumuştur. Devrimci düşüncelerle ve İbrahim Kaypakkaya çizgisi ile de burada tanışmıştır. Armenak daha sonra öğretmenlik de yaptığı Surp Khaç Tıbre-vank, Hrant Dink, Nubar Yalınyan, Manuel Demir gibi Ermeni devrimcileri de Proletarya Partisi'ne kazandırmıştır.

Armenak, İstanbul'da bulunduğu süreçte, Ermeni Soykırımı mağduru olarak özellikle Kürdistan'da halk yaşayan "gizli" Ermenileri bulmaya çalışmış, bu temelde yine o dönem yoldaşı Hrant Dink ile bölgeye giderek çalışmalarında bulunmuştur. Daha sonra ise Ege Bölgesi'nde faaliyet yürüten Armenak, devrimci duruşu, önderlik kabiliyeti ve fedakarlığı ile bu bölgedeki faaliyetinde efsaneleşmiştir.

Ege Bölgesi'nde sorumlu düzeyde çalışan Armenak, İzmir'in dışında Uşak, Denizli, Manisa ve Ege köylerinde faaliyet yürütmüştür. İzmir'de gerçekleşen 2 banka soygunu eylemini planlayan Armenak'ın faaliyet yürüttüğü tüm bölgelerde, kitlelerin derin sevgisini kazandığı ise bilinen bir gerçekliktir.

Buna kaynaklık eden öğeler ise Armenak'ın devrimci kimliği ile bölgede bıraktığı etkide gizlidir. Taniyanların aktarımlarına göre Armenak, faaliyet yürüttüğü yoldaşları ve kitlelerle kurduğu ilişkide mütevazı ve emek vermekten çekinmeyen bir tutum içerisindeydi. Birçok yoldaş ile birlikte, köylere giderek çalışma vb. pratiklere girişmiş, gündelik yaşamında ise disiplinli ve sade bir yaşam sürmüştür. Anlatımlarda dikkat çeken, temiz giyindiği ve yanında her durumda işine yarayabilecek araç gereçleri bulundurduğu bir çanta taşıdığı yönündedir. Bu planlı hali Armenak'ın yaşam disiplini oturttuğuna göstergeyken bir diğer anlatı ise, Armenak'ın elbiseleri ile uyuduğu ve istediği her an uyanabilecek şekilde kendisini programladığı şeklindedir.

Bu özellikleri ile yoldaşlarında hayranlık uyandıran Armenak'ın faaliyette ön açıcı yönü ise, yine faaliyet yürüttüğü yoldaşlarınca aktarılmaktadır. Armenak'ın yasakçı-sekter bir tutum almadığı, yoldaşlarına karşı yapıcı bir ilişkilendirme tarzı geliştirdiği ve sürekli okumaya teşvik ettiği bu anlatılarda sıkça yer bulmaktadır. Bu yaklaşımı özellikle o dönem Ege Bölgesi'nde Proletarya Partisi'ne tavrı alan bir grup yoldaş ile ilişkilendirme tarzında görmek mümkündür. Armenak, onların eleştirilerini dinlemiş ve yeniden kazanılmaları için emek göstermiştir.

Daha sonra ise, Ege bölgesine yönelik gerçekleşen operasyonda çatışmada kolundan yara alan Armenak, düşmanın işkencede yarası ile oynaması sonucu tek kolu sakat kalmış, kendisini diğer kolunu kullanacak şekilde geliştirmiştir.

Yoldaşlarının Ege Üniversitesi Hastanesi'nden yaptığı başarılı firar eylemi ile yeniden özgürlüğüne kavuşan Armenak, buradan İstanbul'a, İstanbul'dan ise Der-

sim-Elazığ Bölgesi'ne atanmıştır. Bölgede **Ali Ağa** kod adıyla faaliyet yürüten Armenak'ın bu süreci de, aradan geçen onlarca yıla rağmen hala halkın dilinde destanlaştırılarak anlatılmaktadır.

Bölgede o dönem yaşanan askeri örgütlenme sorunlarında, yoğun taraftar kitlesine rağmen gerilla gruplarının örgütlenemeyişi sorununda, Armenak'ın bölgeye gidişi ile gelişme sağlanmıştır.

Burada ikili bir müdahale açığa çıkmaktadır. Hem yerel örgütlülüklerle yönelik Armenak yoldaşın Elazığ-Bingöl-Dersim Alt Bölge Sorumlusu olmasının etkisi bu müdahalenin bir yanı sıra, dönemin 1. Konferans önderliğinin düştüğü oportünist hatta yönelik ideolojik-politik mücadelede Armenak'ın taraf olması da diğer yanındır. Ki, Armenak, bu nedenle ve bir teknik sıkıntıdan ötürü 1. Konferans'a katılamamıştır.

Armenak'ın 1. MK önderliği ile düştüğü tartışmalara rağmen, alt birimdeki tartışmalarda aldığı tutum ise aktarılması gereken bir diğer pratiğidir. Anlatımlara göre, Ege Bölgesi'nde çıkan hizip, Erzincan'a gelerek Armenak ile görüşmüş ve tavırlarını açıklamış, Armenak ise kendi tartışmalarını aktarmak yerine örgütten ayrılmanın, hizipçi tutumun zararlarını anlatarak onları örgütlülük içerisinde kalmaya ikna etmiştir.

Bitirmeden belirtilmesi gereken bir diğer yan ise, Armenak'ın toplam faaliyeti süresince ulusal kimliğini hiçbir zaman unutmamış olmasıdır. Ezilen ulusun bir ferdi olarak Armenak, faaliyet yürüttüğü bölgelerde bu soruna özellikle temas etme koşullarını her zaman zorlanmış, parçası olduğu halkın Proletarya Partisi saflarına kazandırılması için çabalamıştır.

Son faaliyet bölgesi olan Elazığ-Dersim bölgesinde de, Antep'e kadar uzanan bir hatta "gizli" Ermenilerle bağ kurmuş ve bu bağları ve olanakları da faaliyet çerçevesinde seferber etmeye çalışmıştır.

Armenak yoldaş, 18 Mayıs'ın yıldönümünde Veli Hanoğlu ile birlikte Karakoçan'da gerçekleşecek bir askeri eylem öncesinde düşmanın kurduğu pusu sonucu şehit düşmüş, proletaryanın altınçağa yönelen kızıl yürüyüşününün köşe taşlarından birisi olarak tarihteki yerini almıştır.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Atilla Özkan: 18 Ocak 1976'da faşistler ve kolluk kuvvetleriyle girdiği silahlı çatışmada ölümsüzleşir. 1957 yılında Kayseri'de dünyaya gelen Özkan; cesur, kararlı, inisiyatifli, alçakgönüllü vb. birçok özelliğiyle sevilen ve sayılan bir kişi olarak kitlelerin sevgisini kazanmıştı.

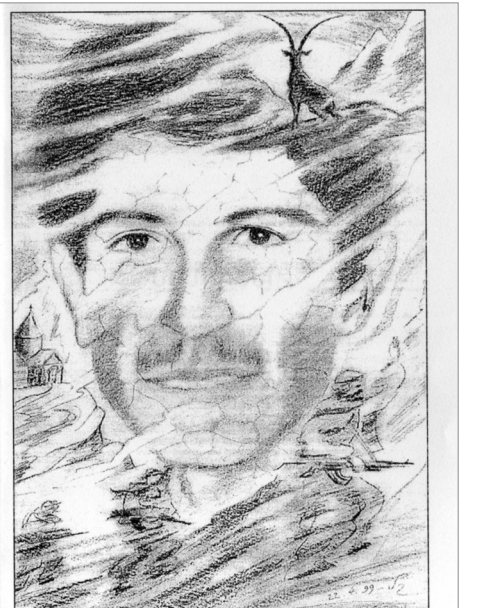
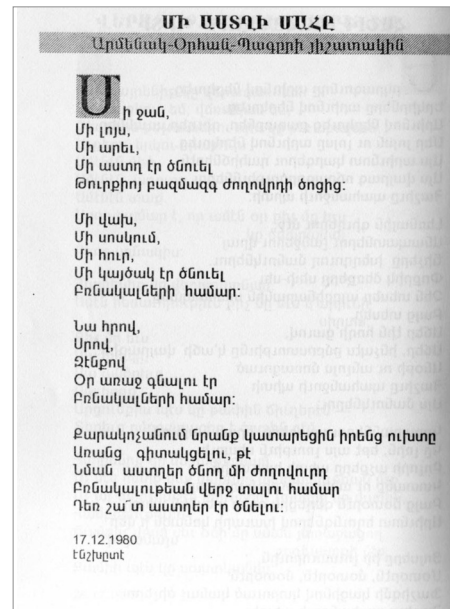
Faaliyet içerisinde yetkinleşen Özkan, İstanbul örgütlenmesinde önemli görevler üstlenir. Yürüttüğü mücadelede kısa sürede düşmanın baş hedefi haline gelen Özkan'ın bir ihbar sonucu kaldığı eve baskın olur. Çıkan çatışmada polis, yaralanan Özkan'ı hastaneye kaldırmayarak ölüme terk eder.

Mehmet Günalp: 1960 yılında Erzincan Refahiye'de doğdu. İstanbul Teknik Üniversitesi'nde okurken tanişti devrimci düşüncelerle. Proletarya Partisi ile ilişki kuran Günalp, 16 Ocak 1980'de İstanbul Şişli'de sivil faşistler tarafından katledildi.

Zeki Peker: 1972 yılında Erzurum'un Hınıs ilçesine bağlı Kozlu köyünde doğdu. Ekonomik sıkıntılardan dolayı 1976 yılında İstanbul'a göç etti. Göç ettikten sonra devrimcilerin öncülüğünde kurulan 1 Mayıs Mahallesi'ne taşınırlar. Ailenin ekonomik sıkıntısından kaynaklı sadece Zeki okuyabildi ve hem okula gitti hem de ayakkabı boyacılığı yaptı. 1988 yılında lise son sınıfta devrimcilerle tanıştı. Liseyi bitirip bir şirkette çalışmaya başladığında örgütlü ilişkisini daha da kökleştirdi. 21 Ocak 1992 yılında Yel Dağı'nda ölümsüzleşti.

Polat İyit: İyit, 20 yıllık devrimci yaşamı boyunca onlarca kez ölüm denilen engeli aşarak; halka ve devrime karşı girişilen her türlü akıma, her türlü saldırıya karşı onurluca savaşmıştı. Devletin zindanlara yaptığı saldırının geri püskürtülmesi için başlatılan ve İyit'in de görev aldığı Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu direnişi, 12 devrimcinin ölümsüzleşmesiyle ve hak kazanımlarıyla sonuçlandı.

İşte Polat İyit de 69 gün süren bu direnişte bedenlen direncini yitirmiştir. Direncini yiten bedene hükmetmişti kanser. İstanbul 2 No'lu DGM, Adli Tıp tarafından hastalık ölümcül denmesine rağmen onu tahliye etmedi ve İyit, 15 Ocak 1997'de ölümsüzleşti.

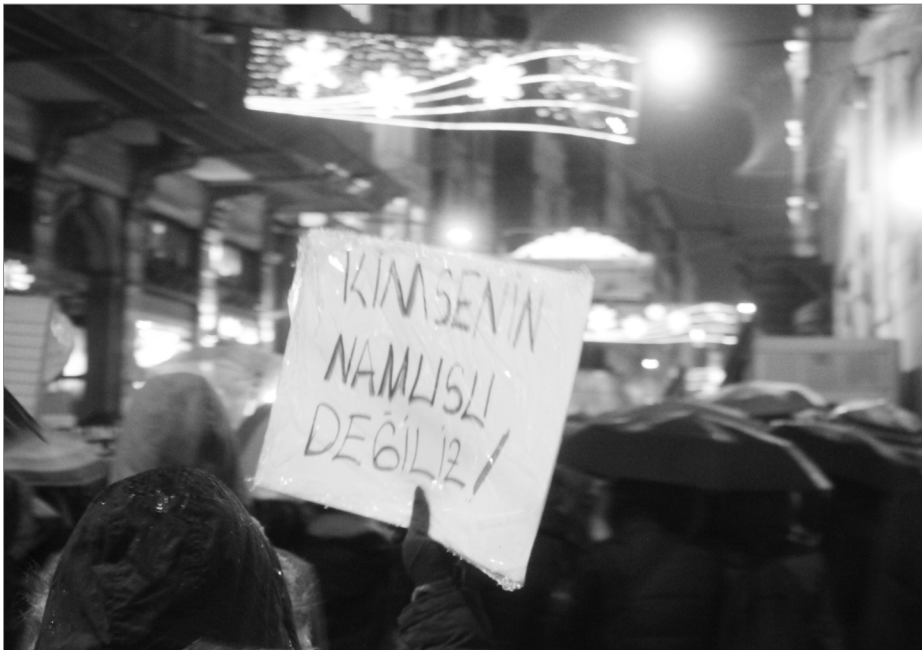

Baskı, sömürü ve zulüm üzerine kurulu olan ataerkil sistem, toplumsal yaşamın her alanında ezenin, ezilen “güçlünün”, “gücsüz” üzerindeki egemenliğini korumak için bu tahakküm ve sömürü halinin, sürekliliğini sağlamak üzere ezilene, güçsüze her türlü baskı ve şiddet yöntemini kullanarak saldırmakta, onları baskı altında tutmaya çalışmaktadır. Özellikle de toplum içerisinde ikili bir boyundurluk altında olan sınıfsal ve cinsel kimliğinden ötürü, hatta ezilen ulusa mensupsa ulusal baskıyla üçlü bir boyundurluk söz konusudur. Kadınlar sistematik olarak hemen her gün şiddetin birçok biçimiyle karşı karşıya kalmakta hatta yaşam hakkı dahi elinden alınmaktadır.

Yüzyıllar boyu kendini üretip yenileyen ortak egemen sistem kadına, erkek egemen sistemin öğretilmiş, geleneksel kadınlık rollerini dayatarak kadını evin dört duvarı arasına hapsetmektedir. Bu role göre kadını aile içerisinde özverili, kendini “koca”sına ve çocuklarına adayan iyi bir eş, iyi bir anne, aşçı, temizlikçi, hizmetçi olarak görünürken suskun, pasif, edilgen, itaatkar köle haline getirmeye çalışmaktadır. Bunu sağlayabilmek için, sistemin oluşturmuş olduğu toplumsal değer yargılarıyla, ekonomik, psikolojik, fiziksel, kültürel, cinsel vb. birçok baskı ve şiddet biçimini devreye koymaktan sakınmaz. Baskı, şiddet ve işkenceyle kadını tahakküm altına almak, iktidarını korumak ve sürdürmek ister.

Kadına yönelik şiddet biçimleri içerisinde kadın üzerinde en fazla tahribat yaratan, fiziksel ve psikolojik şiddetin en yoğunlaştırılmış hali olan taciz ve tecavüz saldırısıdır. Peki taciz ve tecavüz nedir? Genel anlamda taciz bireyi rahatsız etme, rahatsızlık verme olarak tanımlanırken, cinsel taciz ise bireyin istemediği halde cinsel şaka ya da tekliflere, cinsel içerikli görsel, sözel ve fiziksel hareketlere maruz kalınmasıdır. Tecavüz ise sözlük anlamıyla hücum etme, saldırma olarak tanımlanırken, bireyin bedenine doğrudan yönelerek, bireyin isteği dışında zorla cinsel birliktelik kurulmasıdır.

Yaşamda istisnasız birçok kadın

Kadın üzerinde baskı aracı:

Cinsel Şiddet!

Kadına yönelik şiddet ve cinsel şiddet çok çeşitli hedef, amaç, gerekçe ve bahanelerle uygulanmaktadır. Ama hepsinin toplandığı ortak nokta kişisel iktidarın tesisinden “erkeğin” kurumsal olarak ataerkil sistemin tesisine kadar uzanmaktadır.

evde, sokakta, otobüste, okulda, çalıştığı iş yerinde, savaşta, gözaltında, hapisyanede cinsel şiddetle karşı karşıya kalmaktadır. Ancak ataerkil erkek egemen anlayışın oluşturduğu toplumsal algı ve değer yargılarından ötürü kadın maruz kaldığı cinsel saldırıları açıklamamakta, bu saldırılar karşısında sessizliğe gömülmektedir. Oysa açıklayamadığı bu cinsel şiddet/taciz-tecavüz saldırıları kadının bedeninde, ruhunda hem fiziksel hem de psikolojik tahribat yaratmaktadır. Özellikle de kadının ruhunda açılan ve daha derin olan yaralar, büyük travmalara neden olmaktadır.

Kadın yaşadığı cinsel şiddet karşısında korku duvarlarını aşip sessizliğini parçalayarak yaşadığı taciz-tecavüz saldırısını açıkladığında ise karşısında erkek egemen devletin kolluk güçleri, yargı sistemi, ideolojik, politik argümanlarıyla alt yapı ve üst

yapı kurumlarıyla bir bütün olarak sistem çıkmaktadır. Devletin mahkemeleri taciz-tecavüzleri cezalandırmak yerine onları aklayarak kadını tekrar tekrar mağdur etmekte toplum dışına iterek tecrit edilmesini sağlamaktadır. Böylece taciz-tecavüz gibi kadına yönelik cinsel saldırıları meşrulaştırırken aslında tüm kadınlara da gözdağı verilmektedir. Kimin devleti ve yargısı olduğunu göstermekte, gözler önüne sermektedir.

Kadına yönelik şiddet ve cinsel şiddet çok çeşitli hedef, amaç, gerekçe ve bahanelerle uygulanmaktadır. Ama hepsinin toplandığı ortak nokta kişisel iktidarın tesisinden “erkeğin” kurumsal olarak ataerkil sistemin tesisine kadar uzanmaktadır.

Toplumda kadına yönelik en yakındaki erkeklerden gelen şiddet ve cinsel şiddet toplumsal ve ataerkil değer yargılarını ve devlet şiddetiyle de birleşerek sistematik ve kurumsal şiddete dönüşür. Hak arama, karşı koyma, direnme bilincinden ve örgütlülüğünden uzak olduğu oranda şiddetin dozajı arttığı gibi karşı koyma gücünde azalır.

Sistemin kadına yüklediği “kadınlık” rollerini yıkmada belli mesafeler katetmiş, kısmen sistemin dışına çıkabilmiş, örgütlü, hak arama bilincine sahip devrimci, demokrat, komünist, ilerici ve muhalif kadınlar devlet şiddetinden “nasibini” ahrılar. Sokakta, gözaltında, hapisyanelerde vs. şiddet, taciz, tecavüz gibi saldırılara maruz kalabilirler. Amaç aynıdır, yani sistemin ve geleneksel rollerin dışına çıkan, sistemi, dünyayı değiştirmeye soyunan kadına, geleneksel

roller hatırlatılarak, kadının benlik duygusu, kimliği, kişiliği parçalanmak, duygu dünyasında tahribat yaratmak, acı çektilerle insanı ve devrimci değerlerinden arındırılıp, muhalif kimliğinden, kişiliğinden soyundurulup yeniden sistemin geleneksel rollerine geri dönmesini sağlamak istemektedir.

Kadına yönelik şiddetin özelde de taciz-tecavüz saldırısının en yoğun, en sistematik yaşandığı süreçlerden birisini de savaş ve işgaller oluşturuyor. Kadını bir mal gibi gören geleneksel ataerkil tüm sistemlerde kadın savaş ganimeti olarak görüldüğü gibi yine kadının doğurganlığı üzerinden şekillenen zihniyette kadın ait olduğu ulusun, ülkenin namusu olarak görülür. Bunun için kadın bedeni talan edilerek savaşın psikolojik boyutu da kadını bedeninde yürütülür. Kadına yönelik taciz-tecavüz saldırılarıyla, kadınların kaçırılıp, satılması, zorla fuhuş yaptırılması gibi saldırılar gerçekleştirilerek aynı zamanda o ulusun, ülkenin namusuna da saldırılmış, işgal edilmiş, ele geçirilmiş sayılır. Böylece güç ve iktidar kadına yönelik cinsel saldırılarla ispatlanmaya çalışılır. En büyük savaş suçları, kadın kıyımları bu süreçlerde gerçekleştirilir.

Kadına yönelik şiddetin ve cinsel şiddetin çeşitlerini, amaçlarını kadın üzerinde yarattığı tahribatı daha da uzun anlatabiliriz. Sorun sistematik, politik ve bir sistem politikası olan bu sorun karşısında bizlerin nasıl adımlar atıp, nasıl çözüm yöntemleri geliştireceğimize. Bu kadar kapsamlı, sistemleşmiş bu soruna dair bizim üreteceğimiz politikalar da kapsamlı olmak zorundadır ve kurumsal bir ele alışı gerektirmektedir. Kadın örgütümüz öncülüğünde küçükten büyüğe, kısa ve uzun vadeli çözümleri içeren bir projemiz ve net bir bakış açımız olmak durumundadır.

Kadının yaşadığı taciz-tecavüz saldırısı karşısında öncelikle temel almamız gereken kadın beyanının esas, aksini ispatlama yükümlülüğünün erkeğe ait olduğu ilkesidir. İkinci olarak ise, diğer kadın örgütleriyle de birlikte yapılabilecek, saldırıya uğrayan kadınlarla dayanışmayı büyütecek, onlara destek olacak, kendilerine güvenlerini sağlayıp ayakta durmalarına yardımcı olacak kurumlar, örgütlenmeler oluşturmak durumundayız. Örneğin; şiddete uğrayan kadınlara psikolojik destek sunabilecek, uzman psikolog vb. görevlilerden oluşan birimler, hukuki yardım sağlayacak, yol gösterecek hukuk birimleri ya da komiteleri, kadının kısıtıldığı ataerkil toplumsal cendere-den çıkıp kendi ayakları üzerinde durabilmesi için maddi-manevi destek sunabilmeli, kısa vadede olmasa bile uzun vadede yaşama geçirilmesi planlanan şiddete uğrayan kadınlar için barınma ve dayanışma merkezlerinin açılması, var olanlarla irtibat kurulması gibi somut projelerimiz olmak durumundadır.

AKP bloğu içindeki çatlak ve kriz sadece Gülen Cemaati ile yaşanmamaktadır. Bakanların soruşturulmasından dış politikaya, cumhurbaşkanının yetki ve sorumluluklarının ne olacağına dair bir dizi önemli konuda farklılık ve hatta kriz halinin olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır.

17 Aralık Yolsuzlukları Araştırma Komisyonu "meşakkatli" soruşturmasını 5 Ocak'ta nihayete erdirdi. Bu görevin gerçekleşmesi sonuca doğru giderken AKP içinde ufak çaplı krizler de ortaya çıktı. Ancak son tahlilde AKP içinde konuya dair oluşan farklı eğilim ve klik çatışması, bugün için büyük çıkarların baskısına yenilmiştir.

Bu eksende Ahmet Davutoğlu'nun 7 kişilik A takımında yer alan **Taha Özhan**'ın konuya dair yaklaşımı, bu büyük çıkarın ortak paydasına dair zihin açıcı niteliktedir. 8 Ocak tarihli Star gazetesindeki köşesinde "demokratik meşruiyete kast edecek vesayet unsurlarının, bir daha kafasını kaldıramayacak şekilde sistemden temizlenmesiyle beraber, yeni bir anayasa eşliğinde, asırlık vesayet rejiminin temizlenen enkazının ardından hukuk düzeninin tesis edilmesinden geçmektedir. Malum olduğu üzere, enkaz temizliği temiz iş değildir. Lakin yeni inşa sürecinden emin olduğu müddetçe, enkazın sebep olduğu kırılma konjonktürel sorunlar düzeyinde kalabilir" demektedir. Bunun tercümesi "tesis edilen egemenliği korumak için bulaşmış, açık olmuş pislikleri 'şimdilik' görmeyelim, bir sonraki aşamada hepimiz kazanacağız" şeklindedir.

Zorunluluğun kavranışı: Ortak çıkarlar!

22 Aralık'ta yapılan komisyon toplantısı öncesinde AKP içinde A. Davutoğlu'nun da içinde yer aldığı bir kesimin bakanların yüce divana gönderilmesi yönünde bir eğilimi olduğu hatta komisyonun bu eksende karar alacağı ifade ediliyordu. Ancak son dakika gelişmeleri ile komisyon toplantısı 5 Ocak tarihine ertelendi. Bu süreç AKP içindeki çatlakların bu açıdan tamir edilmesi süreci olarak geçti. Tamir edilen çatlakların sonucu ise komisyonun apaçık ortada olan yolsuzlukların, hırsızlıkların soruşturulmaması şeklinde oldu.

Bu kararın şekillenmesinde R. T. Erdoğan'ın ve avanesinin belirleyici olduğu çok açıktır. Bu gelişme, devlet ve AKP içinde siyasi krizin enerji biriktirerek devam ettiğini de göstermiştir. AKP bloğu içindeki çatlak ve kriz sadece Gülen Cemaati ile yaşanmamaktadır. Bakanların soruşturulmasından dış politikaya, cumhurbaşkanının yetki ve sorumluluklarının ne olacağına dair bir dizi önemli konuda farklılık ve hatta kriz halinin olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. An-

Güçlenmeye çalışırken zayıflamak!

Korkarken "AK"lamak!

cak bu konularda şimdilik ağır aksak da olsa ortak paydalarla tek ses ve yönelim içinde hareket etmeyi becerabiliyorlar.

17 Aralık yolsuzluk komisyonunun 22 Aralık'taki havasının 5 Ocak'ta değişmesinin temel nedeni, Erdoğan'ın ve kurduğu egemenliğin yaşadığı güvensizlik, terdirginliktir. Erdoğan her ne kadar "paralel devletle olan savaşı kazandık" diyerek zafer tablosu çizse de var olan gelişmeler Gülen Cemaati ile olan kavgayı çoktan aşmış durumda. Erdoğan AKP içinde oluşan bozulma, dağılma, kafa karışıklığı ve boğazlaşma havasını dağıtmak için Gülen Cemaati'ni bir çeşit manivela olarak kullanmaktadır.

Kendi etrafındaki kenetlenmeyi sağlamak, gücünü yeniden pekiştirmek esas odaklanılan noktadır. Bunu sağlamak için ise elindeki olanakları ve kozları kullanmakta, tüm gücünü buna harcamaktadır. Bunu yaparken izlediği bir taktik de tüm bileşenin kaderini kendi kaderiyle ortaklaştırmaktır. Bunun için "sevap"larını belli oranda paylaştığı kadar kendi "günah"larının da ya suç ortağı yapmakta ya da katılımcısı haline getirmektedir. Egemenlik alanında oldukça "cömert" paylaşımlara giderken diğer yandan bunun karşılığını da almak için her yola başvurabilmektedir. Süreçte kendini zora düşürecek, zaaf belirtisi olacak hiçbir esnekliğe müsaade etmemektedir. Çünkü en küçük bir esneme, dağılmayı ve çatlakları hızla büyütecek, zaten güç devşirmede yaşadığı zorlukları daha da boyutlandıracaktır.

22 Aralık'ta "Yüce Divan'a" gidilsin eğiliminden, 5 Ocak'ta "vesayet son halkası olan Anayasa Mahkemesi'ne kurban vermeyiz" noktasına evrilen ve nihayetlenen sürecin esas nedeni bu korku ve kaygıdır. İstifaları istenmiş ve alınmış bakanların korunmasında bir başka neden de, bakanların "konuşuruz" tehditleridir. Bu çözülme durumu karşısında sürecin yönetilmesinde yeni zorluklarla karşılaşmak kaçınılmazdır. Daha da önemlisi, oğul Bilal'dan baba Erdoğan'a doğru kapsamı genişleyecek bir odaklanmanın söz konusu olacağı basına sızdırılmıştı.

Pekiştirmeyen nafile hamleler!

Son noktada A. Davutoğlu'ndan Bülent Arınç'a, Cemil Çiçek'e, Abdullah Gül'e kadar AKP'nin ağır toplarının komisyonun bakanlar aleyhinde karar vererek bu tartışmanın sonlandırılması gerektiği yönündeki eğilimlerine karşı, Erdoğan'ın korumacılığı baskın gelmiştir. Bu gürhün aldığı son konumlanma zorunlu bir korumacılık olmuştur. Erdoğan, elindeki güç ve olanaklarla tek başına gitmeyeceğini, giderken herkesi yanında götüreceğini net olarak göstermektedir.

AKP, var olan siyasi krizi daha fazla kirlenme, çürüme ve dağılmayı göze alarak sürdürme yönünde bir tercih yapmaktadır. Çünkü bu sürecin atlatılacağını ve daha fazla güçleneceklerini, bir bütün hepsini tehdit eden politik iklimin değişmesini ummaktadırlar. Yürüttükleri iç ve dış siyasetin ürettiği sonuçlar onlara sürekli yeni düşmanlar kazandırmakta, yeni tehditler oluşturmaktadır. Bu ise var olan ayrılık ve farklılıkları yeni bir krize dönüştürmeyi tercih etmemeye zorlamaktadır.

Ancak oluşmuş genel siyasi iklim ve gelişmelerin eğilimi bu taktiklerle geçiştirilecek türden değildir. Devlet içindeki siyasi kriz, çatışma ve cenk hali AKP'nin isteklerine uygun olgunlaşmamaktadır. Erdoğan Gülen Cemaati'ne yönelik operasyonlarda beklediği düzeyde bir güç devşirememektedir. Aynı şekilde faşist baskı ve sindirme yöntemleriyle ezilen toplumsal kesimlere yönelik paket paket devreye konulan saldırılar da istediği sonuçları doğurmamaktadır. Ne 16 yaşındaki bir çocuğun cumhurbaşkanına hakaretten tutuklanması ne kamu güvenliği adı altında Kürt gençlerinin acımasızca katledilmesi ve tutuklanması ne de gazetecilerin attıkları twit nedeniyle karakollara çekilmesi istediği politik iklimi el vermemektedir.

Sadece bu da değildir. CHP ve MHP gibi faşist partilerin 17-25 Aralık vesilesiyle gerçekleştirdiği protestolar da parti bürolarının basılmasıyla karşılanmaktadır. Baskı ve sindirme, güç devşirme adına yaygın ve geniş bir kesime uzanacak şekilde gerçekleşmektedir.

Bunun dışında devlet ve onun bürokratik mekanizmasında ise güç biriktirmek bir yana yeni krizlere yol açacak geçici ittifakları zorunlu kılmaktadır. Bir dönem kanlı bıçaklı olduğu Doğu Perinçek'in İşçi Partisi çizgisi ile bürokraside yaygın ve yoğun bir ittifaka gitmektedir. Bu durum AKP'nin şimdiden zayıf karnı haline gelmiştir.

Yine bakanların servetiyle ilgili Mali Suçları Araştırma Kurulu (MASAK) birliktirli raporunun şekillenmesinde dahi zafiyet ve zayıflık görülebilir. Bakanların servetlerini açıklarken "düğün takısı", "ticari faaliyet", "maaş geliri", "miras" gibi komik ve adeta alay eden gerekçelerin, doğru ve sağlıklı gerekçeler olmadığına dair MASAK raporu Erdoğan'ın dediği gibi zaferin henüz kazanılmadığını gösteren verilerden biridir. Bizzat dümeninde olduğu devlet kayıt ve raporlarında işlenen suçlar hafızaya alınmış durumda ve hala alınmaya devam etmektedir. Bu egemen sınıflar arasındaki kapışma ve boğazlaşmada bulunmaz bir malzemedir. Erdoğan ve bağlaşıkları bu açıdan kuyruğu epeydir kaptırmış durumdadırlar. Yaşanan gelişmeler ve bunlar lehine oluşan yeni kararlar sadece gelecek için hazırlanan iddianame için yeni kanıt ve deliller sunmaktadır. 5 Ocak'ta alınan kararlar da bunlardan birisidir.

Ezilenler bilenirken!

Ama daha da önemlisi ezilen toplumsal kesimlerin tuttuğu kayıtlardır. AKP izlediği faşist politikaların yanına bir de yolsuzluk, hırsızlık, rüşvet ve bunun üzerinden halkı aşağılayan, aptal yerine koyan tutumuyla suç sicilini kabartmaktadır. AKP'yi destekleyen geniş kitlelerle din üzerinden kurduğu ideolojik bağ epeydir çürüme halindedir. Bu açıdan derinden beslenen ve güçlenen bir kopuş hali söz konusudur. Bu yönüyle altı boşalmış durumdadır. Ancak güç ve egemenliğin sunduğu olanaklarla, bu kitleler üzerindeki etkisi hala devam etmektedir. Bu etkinin zayıflamasını sağlayacak gelişmeler ise olgunlaşmaktadır.

Gezi İsyanı ile ilk yüzünü gösteren devrimci durumun olgunlaşması siyasi ve ekonomik gelişmelerle sürekli ve kararlı şekilde yol almaktadır. 5 Ocak'ta Meclis Komisyonu'nun aldığı karar devrimci durumun olgunlaşmasına bizzat egemenlerin sunduğu naçizane bir katkı, eklenen bir halka olmuştur. AKP'nin izlediği politikalar belli bir kitlenin öfkesini, kızgınlığını sürekli beslerken, kendi kitlesinin ise kararsızlığını ve güvensizliğini derinleştirmektedir. Öfke ve kızgınlık yaygın bir politize olma hali yaratırken aynı zamanda bunu nasıl ifade edeceğine dair demokratik ve devrimci bir arayışa da zemin sunmaktadır. Esas mesele ise ezilen toplumsal kesimlerin bu hesaplaşma arzusunun, egemen güçler arasındaki hesaplaşma arzusu ile kesiştiği noktada, egemen kliklerin bir dolgusu haline gelip gelmeyeceğidir. Bu eksende her türlü ideolojik argümanla gerici kliklerin yoğun şekilde çalıştığı görülmelidir. Aynı şiddet ve netlikte devrimci çalışma ise devrimci durumun gelişimine uyumlu olacak yegane konumlanış olacaktır.

“Güçlükonak katliamını devlet yaptı!”

İstanbul: Kayıp yakınları, Cumartesi eylemlerinin, 511. haftasında 15 Ocak 1996'da gerçekleşen Güçlükonak katliamının akıbetini sordu.

Konuşmaların yapıldığı eylemde ilk olarak 1915'te gözaltında kaybedilen Fehmi Tosun'un eşi **Hanım Tosun** konuştu. Tosun konuşmasında, kayıpların failleri belli olana kadar mücadelelerinden vazgeçmeyeceklerini belirtti.

Tosun'un ardından **Ferhat Tunç** bir konuşma yaptı. Tunç, o dönemde katliamı gerçekleştiren devletin bütün suçu PKK'ye attığını, fakat esasta ateşkes anlaşmasını bozmak için devletin yaptığı oyunlardan bir tanesi olduğunu vurguladı.

Tunç'un ardından, Göçlükonak katliamında gözaltına alınıp katledilen Ahmet Kaya'nın kızı Emine Kaya konuştu. Kaya konuşmasını Kürtçe yaparak şunları söyledi: “Devlet bizim üzerimizde çok büyük katliamlar uygulayıp insanlarımızı zulümle öldürdü. Sonra suçu PKK'nin üzerine attı PKK bizim insanlarımızı neden katletsin?”

Konuşmaların ardından basın açıklamasını **Meryem Göktepe** okudu. Göktepe açıklamada “İç Güvenlik Paketi”yle ilgili kaygı duyduklarımızı birçok kez de dile getirdiklerini söyleyerek devletin bundan sonra yapacaklarına ilişkin kaygılandıklarını bildirdi.

Hasan Ferit Gedik davasında erteleme

H. Merkezi: Geçtiğimiz yıl Maltepe Gülsuyu'nda uyuşturucuya karşı yapılan yürüyüş sırasında çetelerin açtığı ateş sonucu katledilen Hasan Ferit Gedik için açılan davanın 5'inci duruşması 6 Ocak günü görüldü.

Gedik ailesinin avukatlarının da hazır bulunduğu duruşmaya sanıklar getirilmedi. Mahkemenin duruşmanın daha büyük bir salona alınması talebiyle Adalet Bakanlığı'na gönderdiği dosyaya henüz bir yanıt verilmezken, dosyanın gelmemesi nedeniyle yargılamaya yapılmadı. Duruşmada söz alan Gedik ailesinin avukatlarından Güray Dağ, “Bu davayı Ali İsmail Korkmaz davası gibi kaçtırmaya çalışıyorsunuz” diyerek tepki gösterdi.

Mahkemenin duruşmanın daha büyük bir salona alınması talebiyle Adalet Bakanlığı'na gönderdiği dosyaya henüz bir yanıt verilmediği için duruşma 4 Mart 2015 tarihine ertelendi.

Ümit'le Berkin, el ele güneşi getiriyorlar! Baksana...

“Çocuğu ekmeğe yolladılar Gitti güneşi getirdi”

Mesele işte bu kadar... Biz onlardan öğrendik ve öğrenmeye devam ediyoruz umudu, direnmeyi, özgür bir dünyayı hayal edip de bu hayale kavuşmanın hiç de zor olmadığını... Ne tuhaf değil mi, “özgür bir dünyayı düşlemeyi” 15'indeki bir çocuktan öğrenmek ve 14'ündeki bir çocuğun gözlerinden güneşin geleceğini hissetmek...

Bizim ellerde çocukların erken büyümesidir bu... Erken büyüyip, zulüm denen illele başa çıkmasıdır! Erken büyümelerindedir, Berkin'in ve onun doğum gününün olduğu günlerde katledilen Ümit Kurt'un unutulmasının kalpleri kurutacağına dair teminat. Zulmün onları erken büyüme zorunda bırakması...

“Hiroşima'da öleli oluyor bir on yıl kadar. Yedi yaşında bir kızım, büyümeyi ölü çocuklar...”

Berkin'in kendisi katilansa da, doğum gününü kutlayan bu kadar insanın olması; ne tesadüftür, ne ona

“acıdığı” içindir ne de başka bir şey için... Onun umudun çocuğu olmasına dairdir her şey... Ümit'in kendisi olma-

dığı halde, cenazesini zulmün soğukluğuna alırdırmadan omuzlayan (nasıl onun bu soğuklarda boyacı çırağı olması gibi...) on binlerin olması da tesadüf değildir... Ümit'in Cizire'de katledilmesinin katliama Kürt rengi vermesinin, Berkin'i sahiplenenlerde bir soru işareti yaratması; Berkin'in de redde-

deceği ve Ümit'leri üzen, ne doğallığında “kızdıran” bir gerçekliktir... Elbette o kadar çocuk erken büyüdü ki, bizleri de kızdıran bu gerçeği değiştirmek için daha fazla anlatacağız Ümit'i... Berkin'le birlikte anlatacağız; Ümit'le Berkin'in el ele, güneşi nasıl getirdiklerini haykıracağız. Berkin'le Ümit'in erken büyümelerine sebep olan zulüm olduğu müddetçe de, iki çocuğun arasında set çekenlere geçit vermeyeceğiz...

Berkin'in ailesinin doğum gününde Nazım'ın dizelerinden söylediği “büyümüyor ölü çocuklar” sözü Hiroşima'ya atom bombası atılması sonucunda can veren 7 yaşındaki bir kız çocuğuna yazılmış şiirden... 10 yıl geçiyor ve Nazım “büyümedi, büyümeyi” diyor ölü çocuklar... Hep 15'inde kalacak Berkin, **Gezi'nin onuruyla** anılacak... Ve Ümit hep 14'ünde kalacak, **serhildanların cüretiyle** dolanacak aramızda... Ve biz hep aynı kinle, aynı bilinçle koşacağız onların da yerine, “büyümez ölü çocuklar!” diye, **çocukların şeker de yiyebileceği** bir ülkeyi getirmek için...(Bir ÖG okuru)

Kobanê'de çeteler kayıp veriyor

110 günü geçen Kobanê direnişi, IŞİD'in birçok bölgeden püskürtülmesi ile devam ediyor. birçok bölgeyi denetimi altına alan YPG savaşçıları, IŞİD'e büyük kayıplar verdirdi. Irak ve Suriye'nin birçok bölgesinde katliamlar gerçekleştiren IŞİD özellikle Charlie Hebdo saldırısı ile açık tehditlerini artırdı. Ancak ne var ki IŞİD'in bu tehditleri Kobanê direnişi ve burada verdiği kayıplar ile sönümleniyor.

IŞİD'in resmi kaynaklarında ise sürekli “moral” propagandaları yapılmakta. Zira verdiği kayıpların haddi hesabı yok. Kobanê kimin elinde şeklinde yaptığı yazılı açıklama ile halen Kobanê'yi ele geçirmek üzere olduğunu belirten IŞİD Irak, Suriye ve Kobanê'de kayıplar veriyor. Verdiği kayıpların yanında kaybettiği alanları tekrar tutmak için askeri taktikler geliştirmenin derdine düşmüş durumdadır. Sınır bölgelerinde sağlamak istediği hâkimiyeti sağlayamayan IŞİD karşılaştığı Kobanê direnişi ile şaşkınlığını gizleyemiyor. Ancak ne var ki askeri durumunu düzenleyebilmek için sınır hattında sağlamak istediği hâkimiyeti son olarak Kilis sınırına yaptığı saldırı ile gösterdi. Kendisi gibi katil bir örgüt olan El-Nusra birliklerine saldırmaya başladı. El-Nursa

kontrolündeki Suriye'nin Azez kentine bağlı Mıskal Köyü'ne yaptığı saldırıda 14 kişi hayatını kaybetti.

Kobanê ve Şengal'de YPG'nin ilerleyişi sürüyor

Sınır bölgelerini elinde tutmaya çalışan IŞİD ise Kobanê ve Şengal'de ara saldırılarla ilerleme kaydetmeye çalışıyor. 11 Ocak günü Kerkük'ün Dakok köylerine 2 defa saldıran IŞİD, HPG/YJA Star gerillaları tarafından püskürtüldü. HPG/YJA Star gerillaları da, 11 Ocak günü saat 03'te Giwer nahiyesinde bulunan çetelere yönelik eylem gerçekleştirdi.

Bölgeden alınan bilgilere göre Sultan Abdullah köyünde yaşanan çatışmalarda 4 IŞİD'li öldürüldü. Çatışmalarda ağır silahların da kullanıldığı öğrenildi. HPG Basın İrtibat Merkezi, Şengal'i Özgürleştirme Hamlesi kapsamında 10 Ocak günü IŞİD'e dönük suikast eylemleri gerçekleştirdiğini açıkladı. Yapılan açıklamada IŞİD'e ciddi ka-

yıpların verildiği belirtildi.

Öte yandan yine 10 Ocak günü YPG Basın Merkezi, son 24 saat içinde Kobanê'de yaşanan çatışmalarda en az 25 IŞİD'linin öldürüldüğünü belirtti. Yapılan açıklamada “YPG/YPJ savaşçılarımız karşısında her gün biraz daha gerileyen çete grupları, takviye güç ve silah desteğiyle kent içinde tutunmak için yeni saldırılar örgütlemektedir. Mekteba Reş bölgesindeki ölü ve yaralı çete sayısı tam olarak tespit edilememiştir. Bu bölgede 1 çete cenazesiyle birlikte 1 adet B7 roketatar ve 1 adet kaleşnikof silah ele geçirilmiştir. Miştenur yamaçlarındaki çatışmalarda tespit edilebilen 25 çete üyesi öldürülmüştür. Güçlerimiz çetelere ait 5 cenazeye birlikte 5 adet kaleşnikof, 21 adet kaleşnikof şarjörü ve 840 kaleşnikof mermisi, 1 adet B7 roketatar ve 2 adet B7 roketatar güllesi, 3 adet raxt, 15 adet el bombası, 1 adet telsiz ve 1 adet gaz maskeleri ele geçirmiştir” denildi.

Ayrıca bir hafta boyunca IŞİD'e dönük Serêkaniyê'nin güneyindeki Alya köyü ve güneybatısındaki Rawya kasabası yakınlarında da eylemler gerçekleştirildi.

Ocak ayı şehitler anması yapıldı

Gülsuyu Mahallesi Partizan okurları olarak 10 Ocak Cumartesi günü akşam 19.30'da Ocak ayı ve tüm devrim şehitleri anısına bir anma gerçekleştirildi.

Açılış konuşmasında, şehitlerin bizlere bıraktıkları destanı onlar kadar fedakar, onlar kadar cesaretli, alçakgönüllü yazmaya devam edeceğiz, denildi.

Anmada yapılan açıklamanın ardından, Kobanê'de şehit düşen Suphi Nejat Ağırnash, Serkan Tosun, Sibel Bulut, Ka-

der Ortakaya, Arın Mirkan ve Kürt halkının özgürlük mücadelesinde şehit düşenler şahsında; Sakine Cansız, Leyla Şaylemez, Fidan Doğan ve tüm devrim ve komünizm şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı.

Saygı duruşunun ardından bir sineviyon gösterimi gerçekleşti. Devrim şehitlerinin fotoğraflarının da asılı olduğu anmada marş ve türküler söylenirken, 25 Ocak Pazar günü Kartal'da yapılacak olan anmaya da çağrı yapıldı.

(Gülsuyu'ndan bir Partizan)

HDP İstanbul 1. Kongresi'ni gerçekleştirdi

İstanbul: HDP İstanbul örgütü, "Yeni Yaşam İçin Özgürlüğümüzü Örgütleyoruz" çağrısıyla 1. Olağan Kongresi'ni binlerce kişinin katılımı ve desteğiyle Sinan Erdem Kapalı Spor Salonu'nda gerçekleştirdi.

Kongrenin yapıldığı salona Kobanê şehitleri Sibel Bulut, **Arın Mirkan**, Suphi Nejat Ağırnaslı, **Kader Ortakaya**'nın yanı sıra Mahsum Korkmaz, **Mahir Çayan**, Deniz Geçmiş, **İbrahim Kaypakkaya** ve Mazlum Doğan'ın fotoğrafları asıldı. "**Kobanê direnişini selamlıyoruz**", "**Sosyal güvence, sendika, grev, her emekçinin hakkıdır**" gibi birçok pankartın da asıldığı kongrede sık sık "**Bijî YPG**", "**Bijî berxwedana Kobanê**" sloganları atılırken, HDP Esenkent Gençliği ise, "**Biz terörist değiliz, Türkleştirmedeğiniz Kürdüz. Bijî berxwedana**" yazılı pankartı açtı.

BEKSAV Müzik Topluluğu'nun müzik dinletisinin ardından 15 dilde selamlama yapılarak, divan seçildi. Kobanê'den canlı bağlantı gerçekleştirilmesiyle birlikte Devrimci Güç Birliği adına **Bayram Kurtuluş** ve **YPG Kobanê Komutanı Cemil Mazlum** bir konuşma gerçekleştirdi.

Cemil Mazlum, konuşmasına ilk olarak Kobanê'de yaşamını yitiren şehitleri selamlayarak başladı. IŞİD çetelerinin saldırıları karşısında sadece Kürtlerin değil bütün halkların büyük bir direniş örneği gerçekleştirdiğini dile getirerek, "**Kobanê'ye destek veren herkese teşekkür ederiz. Biz 2015 yılına büyük bir direniş örneği ile girdik. Bizler 2015 yılı için demokratik özerklik temelinde bütün halkların özgürlüğünü esas alan ve önder Apo'nun özgürlüğünü esas alan bir yıl yapacağımızın sözünü veriyoruz**" dedi. Devamında, PKK lideri Abdullah Öcalan'ın başlatmış olduğu demokratik çözüm sürecini YPG savaşçıları olarak desteklediklerini belirterek, "**Buradan Önder Apo'ya ve halkımıza şu sözü veriyoruz, Kobanê'yi özgürleştireceğiz. Kobanê'ye yapılan saldırıları kırmaya yemin ettik. Bütün halkımıza buradan başarılar diliyoruz ve zafer bizim olacaktır**" vurgusunu yaptı.

Demirtaş: "**Siz zannediyorsunuz ki, Ankara'da bir Türk devleti var. Kusura bakmayın, ne Türk'ün ne de Kürt'ün devleti var Ankara'da. Sarayda yaşamayı kendine hak görmüş bir avuç zengin devleti var**"

Ardından konuşan Bayram Kurtuluş da "**Dün nasıl Filistin'deysek bugün de Kobanê'deyiz. Çünkü Kobanê, devrimin kalesidir, Kobanê Kızıldere'dir. Tüm Kürdistan'dır. Tüm güçleri Rojava devrimi ile dayanışmaya çağırıyoruz**" dedi.

Yapılan bağlantının ardından HDP Eş Başkanları **Selahattin Demirtaş** ve **Figen Yüksekdağ** da birer konuşma gerçekleştirdi. İlk sözü alan Figen Yüksekdağ, Kobanê'de 112. gününde de tüm yakıcılığıyla devam eden direnişe dikkat çekerek, "**Gezi'den Kobanê'ye kadar halklarımızın güçlenen gelişen gelecek mücadelesi var**" dedi. AKP'nin kadın düşmanı politikalarını eleştiren Yüksekdağ, "**Bizler, bütün kadınlar, direnişle yeni yaşama can vereceğiz. Bizim en büyük gücümüz, en büyük kariyerimiz budur, direnişçi duruşumuzdur**" vurgusunu yaptı. Ardından sözü HDP Eş Başkanı Selahattin Demirtaş aldı.

"Devlet senin değil, benimdir"

Demirtaş konuşmasına Cizre'de yaşamını yitiren **Musa Azma** ve **Zeki Alar**'ı

anarak başladı. Gençlere yönelik tutuklama ve saldırılara dikkat çekerek, "**Şehitlerimize bağlılık sözü ile konuşmama başlamak istiyorum. Yeni yaşamı kurmak bizim için şehitlere bağlılık sözüdür**" dedi. Demirtaş, hükümetin medyadaki kalemşörları eliyle seçimlere bağımsız girilmesi için baskı kurmaya çalıştığını belirterek şöyle devam etti: "**Onlar da sonucu görüyor. HDP'nin baraj sorunu yok. Barajı aşmamız durumunda, onlardan bizden çaldıkları milletvekilliğini geri alacağız, sahte milletvekilliğine son vereceğiz.**" "**Bütün ezilenlerin gözü umudu bizde**" diyen Demirtaş, "**HDP ile birlikte ilk defa ezilenler sarayı sultana dar etmek için yürüyor**" şeklinde konuştu.

Konuşmasında Türk halkına seslenen Demirtaş, "**Siz zannediyorsunuz ki, Ankara'da bir Türk devleti var. Kusura bakmayın, ne Türk'ün ne de Kürt'ün devleti var Ankara'da. Sarayda yaşamayı kendine hak görmüş bir avuç zengin devleti var**" diyerek AKP'ye gönderme yaptı: "**AKP zorba bir devleti devralıp üzerine kendi zorbalığını da katarak, devletine biat etmemizi istiyor. Erdoğan, sarayında en küçük bir eleştiriye dahi tahammül göstermeyerek nasıl bir devlet istediğini gösterdi**" dedi.

Demirtaş'ın konuşmasının ardından seçim gündemine geçildi. HDP İstanbul 1. Eşbaşkanlığı için seçilen **Ayşe Erdem** ve **Cesim Soylu** ile yönetim kurulu adayları kürsüye çıkarak halkı selamladı. Ardından Kongre, **Agire Jıyan** konseri ile devam etti.

çizginin doğmasıdır" denildi.

Volkan Yaraşır ise 71 çıkışı ile birlikte İbrahim Kaypakkaya'nın "kopuş içeriğinde kopuş" gerçekleştirdiğini ve bu kopuşu da ilk önce devlete yönelen devrimci bir çizgiyle ikinci olarak da materyalist bir yaklaşımla devrimin koşullarını araştırma noktasıyla sağlamıştır belirlemelerinde bulundu.

147. hafta da, hasta tutsakların yanında

İstanbul: Galatasaray Lisesi önünde, 147. defa bir araya gelen İHD İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu üyeleri, hapisanelerde bulunan hasta tutsakların durumuna dikkat çekti.

İnsan hakları savunucuları adına açıklama yapan **Filiz İçli**, ölüm sınırındaki hasta tutsakların gerekli tıbbi bakımları ihmal edilerek emir/komuta zincirindeki bürokratik zorluklarla adeta ölüme gönderildiğini söyledi. ATK'nin KOAH hastası tutsak **Mehmet Canpolat**'a makinelerle yaşamasına rağmen, "**Cezaevinde kalabilir**" raporu verdiğini ifade eden İçli, ağır hasta tutsakların tahliyeleri önündeki "**ATK raporunun**", "**Savcılıktan görüş istenmesi**" gibi engellerin kaldırılması gerektiğine dikkat çekti.

Hasta tutsaklara yönelik "keyfi saldırı"

H. Merkezi: 05.01.2015 tarihinde elimize ulaşan bir mektupla, Tekirdağ F Tipi Hapishane'den **Mehmet Yamaç**; kendisi ve tutsaklar üzerinde gerçekleşen saldırıları anlattı.

Mehmet Yamaç, tutsaklık sürecine değinerek 19 Aralık katliamında hapishanelere gerçekleşen saldırıda göğüs kafesinin kırıldığını ve ciğerlerinin bir bölümünün yandığını ifade etti. Sonraki süreçte de uygulanan "yanlış" tedavilerden ve hapishane koşullarında yaşamına devam etmesinden dolayı, midesinde de 1'er cm büyüklüğünde yaralar oluştuğunu belirtti.

Adalet Bakanlığı'nın, Mehmet Yamaç'ın "Sağlık Sorunları"ndan dolayı sevk talebinin olup olmadığının tespit edilmesi için Cumhuriyet Başsavcılığına yazı gönderdiğini söyleyen Yamaç, bunun üzerine sevk talebinin işleme konmasını talep ettiğini aktardı. Bu gelişmeye istinaden sağlık durumuna ilişkin bir rapor ile birlikte ailesinin Van'a sevk talebinde bulunduğunu belirten ve buna rağmen Adalet Bakanlığı'nca talebinin dikkate alınmadığını ifade eden Yamaç, Adalet Bakanlığı'nın bu tutumunun keyfi bir değerlendirme olduğunu çünkü sevk istemediği halde, Edirne F Tipi'ne sevkini yapıldığını belirtti.

Yamaç, mektubunun devamında bu keyfi uygulamalarla hasta tutsakların tedavi haklarının işkenceye dönüştürüldüğünü ifade etti.

"Devrimin arayışdır Kaypakkaya!"

İstanbul: Partizan tarafından Taksim'de Makine Mühendisleri Odası'nda "**71 Devrimci kopuşu ve İbrahim Kaypakkaya**" konulu bir etkinlik gerçekleştirildi. Konuşmacı olarak Volkan Yaraşır'ın katıldığı etkinliği onlarca kişi izledi. 71 kopuşunu yaratan önderlerden İbrahim Kaypakkaya'nın ideolojik ve teorik düşüncelerin sunulduğu etkinlikte, "**Kaypakkaya devrimin arayışı, devrimin imkânı ve devrimin güncelliği için bir meşaledir**" denildi.

Partizan adına yapılan açılış konuşmasında "**68 kuşağının devrimci gençlik önderlerini daha militan bir çizgiye taşıyan ve ülkemiz devrimci hareketinde**

bir kopuş noktası olarak değerlendirdiğimiz 71 devrimci çıkışını ve bu dönemde komünist İbrahim Kaypakkaya'nın ideolojik/politik düşüncelerinin" tartışılması için bir araya geldikleri belirtilerek Ocak ayının önemine değinildi. Etkinliğe geçmeden önce Fransa'da basın emekçilerine yönelik gerçekleşen katliam için bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi.

Ardından **Tutsak Partizan**'ların gönderdiği mektup okundu. Mektupta "**71 devrimci çıkışı ve kopuşu 50 yıllık reformizmin, revizyonizmin ve Kemalizm'in ölü toprağının atılması, Türkiye Devrimci Hareketinin silahlı devrimci**

Özgür gelecek

Pêşeroja Azad

GAZETEMİZE ULAŞILABİLECEK İRTİBAT BÜROLARI:

Kartal: Yukarı Mh. İstasyon Cd. Niğebollu Apt. Kat: 3 Daire: 7 Kartal Tel: 0 216 652 21 41
Ankara: Mithatpaşa Cd. 31/31 Kızılay Tel: 0 312 433 10 23
İzmir: Konak Mh. 865. Sk. No:19 13/403 Konak Tel: 0232 484 72 83
Bursa: Atatürk Cd. C. Koruyucu İşhanı Kat:5 No: 262 Osmangazi
Mersin: Bahçe Mh. 4604 Sk. No: 2/2 Akdeniz
Erzincan: Ordu cad. Ordu İş Hanı. Kat:3 No:318 Tel: 0446 223 45 82
Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Hüseyin Güngör İşhanı Kat: 1 No: 2 Merkez
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: (0049) 203 40 85 01
Faks: 0049 203 40 69 16

Seni tanıyoruz Hrant, katillerini de! Unutmuyoruz, affetmiyoruz!

“Seni tanıyordum, Hrant, yeterince tanıyordum, evet!

Fakat gördükten sonra o gün; küskün bir çocuk gibi orada, kaldırımda, yüzükoyun uzanmış, öyle büyük, destansı, öylesine tıpatıp kendine, özgülüğe,

hak edilmiş onura benzeyen bir erinçle uyurkenki resmini!

Hani, yalnız kendine değil, hayır, ölecekse, ölümü, iyi, güzel ve doğru

şeyler uğruna olsun isteyecek herkese, her ölümlüye benzeyen güzelikte (...)

Artık diyorum ki, kendime: vursalardı beni de, Hrant gibi, ben şahsen, zaptiyenin örtbas muşambasıyla değil, hayır, Agos gazetesiyile örtsünler isterdim cesedimi...” (26 Ocak 2007 Cahit Koytak)

Sekiz yıl istihbarat kavgalarıyla kaçan gerçek katilleri; türlü oyuna/politik ve iktidar kavgasına alet edilen, sorumlu emniyetçileri korumak için yıllarca sürdüğü davayı; “Tam operasyon yapacaktım ki görevden aldılar beni” diyen savcının pişkinliğini iyi tanıyoruz. Ölüm haberi alındığında hâlâ pek çok fotoğrafta görülen (“hemen nasıl hazırlamışlar, kesin önceden biliyorlardı” diye nice komplo teorisine konu olmuş) o posterler birkaç saatte hazırlanırken herkesin ağladığını birbirinden saklamaya çalıştığını, Rakel Dink’in, sevgilisinin katili için “esas sorgulanması gereken bir bebekten katil yaratan karanlık” dediğini iyi hatırlıyoruz.

Sessizlik çağrısı yapan Rakel Dink’le, “Affetmeyeceğiz” diyen kalabalıklar arasındaki dayanışmayı; zorba bir devletin çöllerle sürdüğü bir halkın evladının anmasında konuşurken, o çöllerde bugün zulüm altında savaşla boğuşan bir halka sırt çevirenlerin de gayet farkındayız. Mahkeme önündeki uzun bekleyişleri, 19 Ocak gecesi adını ilk kez duyduğu Hrant Dink’in delik ayakkabısından etkilenecek soluğu cenazede alan gençleri ve Hrant’ın devrettiği mücadeleyi yeniden yazmamız gereken günlerden geçiyoruz.

Devlet Çanakale ile avunadursun, peki soykırım?

Tam 8 yıl önce, devlet destekli faşist örgütlenmelerin hedef gösterdiği ve nihayetinde öldürdüğü bir Ermeni’ydi Hrant. Yazdıklarından ötürü devletin hedefinden bir türlü çık(a)mayan bir gazeteci, ayrıca kendisinin bizzat te-

şekkür ettiği devrimciliğin kültürüyle şekillenmiş bir Ermeni.

Biliyorsun Hrant, bir süre önce 2015’e ayak bastık. Devlet katında hummalı bir faaliyet var. 2015’i “Çanakkale Zaferi”nin 100. yılı olarak kutlamak istiyorlar. 2015’in “Ermeni Soykırımı”nın 100. yıldönümü olduğunu görmezden gelerek, üstünü örterek.

Biliyoruz, biliyorsun; kimileri “Ne soykırımı, asıl Ermeniler bizi arkadan vurdu; asıl onlar Türkleri katletti” diyecek.

Biliyoruz, biliyorsun; kimileri “Evet bir şeyler oldu ama buna soykırım denmez, olsa olsa mukatele, yani karşılıklı katletmeler yaşandı” diyecek.

Biliyoruz, biliyorsun; kimileri “Olan tehirdir. Ermenilerin sadece yerleri değiştirilmiş. Osmanlı İmparatorluğu’nun başka bir bölgesine nakledilmişlerdir” diyecek.

Biliyoruz, biliyorsun; kimileri “Niye ille soykırım terimi üstünde tepiniyorsunuz. Bakın Ermeniler bile bunu ‘metz yeğern’ yani büyük felaket diye adlandırıyorlar” diyecek.

Ve biliyoruz, biliyorsun; sahici bir yüzleşme, yakın tarihle gerçek bir hesaplaşma yerine milliyetçi, hatta ırkçı önyargılar havada uçacak, birbirini anlamak yerine karşısındaki, kendisinden farklı düşüneni her anlamda “bitirmek” isteyenler öne çıkacak.

Hatta 2015 gelmeden başladı bile. Haberini oldu mu bilmiyoruz, İzmir’de 9 Eylül Üniversitesi Hukuk Fakültesi’nde bir yardımcı doçent öğrencilerine ödev verdi, “Ermeni sorunu, ortaya çıkışı ve sözde soykırım iddialarına karşı, Türkiye’nin soykırım yapmadığını belgelerle açıklayın” diye buyurdu.

Bulun(a)mayan failer!

9 Ocak 2007 tarihinde saat 15.00’te tek kurşunla öldürüldü Hrant. Bazen şeytan ayrıntıda gizlidir derler. Çünkü

ona sıkılan tek kurşun, oldukça tanıdık; kontrgerilla taktiğidir. Faşist devletin öldürme taktiğidir. Hrant İstanbul’un göbeğinde Şişli’de bu şekilde katledildi.

Burada size dava sürecinden hiç bahsetmeyeceğiz, çünkü dava bu devlet tarafından görüldüğü sürece bahsetmesek de olur. Bu yüzden de sokaklardaki onbinler “Biz bitti demeden bu dava bitmez” sloganları atarak yürüdü, yürüyor Agos’un önüne. Çünkü biliyor devletin, en fazla kendi tetikçilerini yem edeceğini; asıl emri verenleri yargılamak bir yana dursun, terfi ettireceğini. Bunu Hrant’tan önce de tecrübe etmişlerdi, sonra da çokça gördüler; Ethem’in katili Şahbaz’ın terfisinden örneğin.

Ama biz tanıyoruz ve unutmayacağız!

“Hepimiz Ermeni”yiz sloganının anlamını kavramayıp “Hepimiz Türk’üz” diyerek olayın trajedisini katmerleyenleri ya da “Hepimiz insanız” diyerek daha hümanist olduklarını düşünen sahte aydın ve sözde insanları!

Unutmayacağız!

Türklüğü aşağılamaktan yargılandığı davaya “müdahil” olarak katılıp küfürler ve hakaretler yağdıran “Büyük Hukukçular” derneği üyesi Av. Kemal Kerinçsiz’i, Emekli General Veli Küçük’ü, “Bağımsız Türk Ortodoks Patrikhanesi” sözcüsü Sevgi Erenol’u.

Unutmayacağız!

Hrant Dink’i bilirkişinin “Hakaret içermiyor...” raporlarına rağmen 6 ay hapsine karar verenleri de; sonrasında AİHM’e açtığı davada “Türklüğe hakaretten yargılanmasını uygun gören” ve “Bu yazısı ile Türk halkını tahrik etmiştir, yazısı nefret suçudur” şeklinde savunma yapan bu devleti de!

Unutmayacağız!

CHP Milletvekili Canan Artman’ın

ABD ve İsveç’e tepki olarak Türkiye’de yaşayan Ermenileri sınır dışı etme fikrini; dönemin Cumhurbaşkanı Abdullah Gül’ün annesinin Ermeni olduğunu bir hakaretmiş gibi söylemesini ve Abdullah Gül’ün de Ermeni sözcüğünü hakaret olarak alıp dava açmasını!

Unutmayacağız!

Hrant ve arkadaşlarının düzenlediği Ermeni Konferansı ile ilgili Meclis kürsüne çıkıp “Arkamızdan hançerliyorlar” diyerek hedef gösteren Cemil Çiçek ve türevi azmettiricileri de!

Unutmayacağız!

Hrant’ı 2004 yılında makamına çağırıp tehdit eden İstanbul Valisi Muammer Güler’i ve onu 1. sıradan milletvekili adayı gösteren R. T. Erdoğan’ı da! Erdoğan’ın kendisine “Affedersiniz Ermeni dediler” diyerek hakaret edildiğini söyleyişini de!

Unutmayacağız!

Bu cinayeti basitleştirip “Bir yabancı gizli servisin organize ettiği veya 3-5 tane şuursuz maşanın tertiplediği cinayet yüzünden” diyen Yılmaz Özdil’i! Katiller ile ilgili “Kahvede okey oynayan gençler” diyerek olayın arkasındaki örgütü ve devleti üstü açık şekilde örtbas etmeye, asıl katili gizlemeye çalışan Ertuğrul Özkök gibileri de.

Unutmayacağız!

Daha önce Ermeni lafını bile ağzlarına almaktan çekinirken; ölümünden sonra tüm açıklamalarına ve yazılarına “Hrant çok sevdiğim bir arkadaşım” ya da “Güvercin güzellemeleri” ile başlayan, bu olaydan kendilerine pay çıkarmaya çalışan sözde aydın köşe yazarlarını da.

Unutmayacağız!

Ülkedeki her katliamı, her cinayeti “AKP’yi hedef alan olaylar” diyerek asıl gerçekten uzaklaşmamıza neden olan, AKP’den gayrı her şeyi sadece bir ‘ayrıntı’ gibi gören; dava sonucunu yorumlarken “Henüz dava bitmedi, beklemek lazım” diyerek işi pişkinliğe vuranları da.

Unutmayacağız!

Ölümünün üzerinden henüz 10 gün geçmişken statlarda megafonla “Ayağa kalkmayan Ermeni” olsun diyenleri de; bu söylemlere çanak tutup maça beyaz berelerle gelerek ateşi harlayanları da.

Unutmayacağız!

Evet; katilleri biliyoruz!

Devleti ve çocuklarını unutmayacağız!